

அவதாரிகை.

உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜீவாத்மாவும் துஷ்டமெனப்பதினறி யெப்போதும் சுகமா யிருக்கவேண்டுமென, தன சுபாவ மல்லாத ரோதாதானை நீக்க எப்போதும்போல சுகமா யிருக்கவேண்டு மெனப்பதுபோலக் கீதாருதலானும், யாவ் சூர தன்னிடத்திலேயே அகதியாகம் பிரீதி யிருப்பதானும், பிரிபம் சுகந்தினறியுண்டாகாதானும், நித்தியத்தில் ஒன்றுமின்றியே சுகமா யிருக்கு மனுபவத தானும் சுகமெனப்பது தானாகவே யிருக்க, தீன யறி யாத அக ஞானத்தாலேயே அபாரதமசரித்தது லுழன்று, சுகந்தரும் மார்க்கம் விட்டு, இப்படி போகாதிகளை யடை தலே சுகவழி யெனப் பிவிருத்திக்கின்றனர். ஆனால் துக்கமற்ற சுகம் கிடைக்கிறதில்லை இதன் நோவழி காட்டவே சாக்ஷாக ஸ்ரீ ஸகரா சகரர வேஷம் பூண்டு இச்சந்ததின பெருமையைச் சீர்த்திக்குப் வேதாரத்த தின பிரஸ்தானத் திரயங்களுக்கும் பாஷ்யம்செய்து வழி காட்டி நடந்துவ காட்டினர் அவற்றைப்பாராததலிலச மாததராய அதி தீவி சுகேசசுககளான முழுக்ஷுக களுக்கு கவைப்பன படாமையின அவற்றி னந்தரங்கத்தை யிந்த விவேக சூடாமணிக் கிரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தி முழுக்ஷுகங்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களைச் சவீஸ்தாப மாயக் கூறி நோ மார்க்கங் காட்டி யிருக்கின்றனர்.

இதில், மனுஷ்ய ஜனமும் கிடைப்பது தூலப் மென றும், அதனால் தன சுபாவ மோக்ஷானந்த மடையப் பிர யத்தனம் செய்ய வேண்டு மென்றும், ஞானத்தாலேயே மோக்ஷ மென்றும், ஞானம் விசாரத்தாலேயே வருமென

மகாபிரோத்தியாய

பி.பி.டா. உ. வே சாமிநாதையர்

நூல் நிலையம்,

— 1990.

ஹம், அதற்கு குருவை யடையவேண்டுமென்று குரு
 லக்ஷணம், சிஷ்ய லக்ஷணம், குரு ிவையையுங் கூறிப்
 பின்னும், சுகமடையத தன பிரயதகனபே முசகியபென,
 ஹம் வாங் மாகதிர் ஞானசகா பகங் கிஸ்டபா தென
 ஹம்சிரவணாதி விசாரமே மோஷ்டசாகன மொன்று ம ரா
 பித்து, சரீரத் திரயங்களும அனுகூல அசநதிபா
 'அகம்' எனும் அசமா அமைச்சு ிலக்ஷணம் அனுக,
 மாவில அகப் புதகி பாசப் அநுபானாசால வாகது
 ஞானததால நாசமாய் வனெறு சிரவணக நாயுட ராணா
 என அகத்தில சேராயுட டுஷ்யா விசாராதா அசாரத
 திரயங்களுன பஞ்ச ிகாரங்களுயுா கானனெ ித
 தளளி இவைகடகு விக்கிணமாய, எராய ஹிருதயத்
 தில 'அஹா' எனறிருகுப் தவம் பராக்மமான ஆக
 மாலை முஞ்சம் புல ினுள ள னியையிப்பால் பிதித்து
 காணும் மனை ிசையும், 'ச' பத உபாதி யான நாம
 ரூபப் பிரபஞ்சம் பிரஹ்மபாசரமென அவுபாதி ிசகச
 தையுா, 'க' பகாபாசசுதையும அவ்விரு பதாரததங்
 களான ஆகா பர ிக்கயகதைத் தோய்சுப் "ததநவ
 மலி" மஹா வாசகிய உப சசாஸையும், இரக அகமே
 பிரஹ்ம' மெனறிருப் வனெடு மமலாஸாயும, அங்ஙன
 மிருக்கினும் பூவ வாக்ஷாஸா ஆதி கிடமா பிதித்துத்
 தடை செய்யுமென்று விரலாக் திரபம், அவ்ான அகங்
 கார வாசனை இகன விருசகிக ிதுவான ிபாபாவய
 வாசனைகளையுா, இவை ிங்குப் வனெடு மனை ிச யிதயக
 திருத்தி நிரந்தரா பரமாமீனறி செய்யுப் 'அஹம்
 பிரஹ்ம' பிரஹ்மமே அஹம் எனனும் சஜா, ிய சத்திய'
 ஆனமாகா விரு தியைக் கிளப்புலாகிப்பசுதி, ியாகம்,
 தியான மெனனப்பட்ட அதமாலு சக தாலமாகிற நிதித்
 யாசனததையும்; இங்ஙனப் ஹிருதயச கிலமனம் எனும்
 மததை நடடு, அரணி, தயிரி வறநில அக்கினி, வெண்ணை
 களை வெளிப்படுத்துவது பாலப் பிரபாதமினறிக தைல
 தாரைபோல நிரந்தரம் செய்யும பிரஹ்மபயாச மதன

பலத்தாலாவிப்பயிக்குர் சஹஜ நிர்விகற்ப சமாதியால்
 பிரயதன மின்றியே அகம் புறமெங்கும் எல்லாக் கால
 மும் ஏகமாய்ப் பிரகாசிக்கும் அபரோகூடப் பிரஹ்ம
 சாக்ஷாத்கார ஞானனுபவம் வித்தியாகும். அதனால் அக்
 ஞான வாசலு ஹிருதயக் கிரந்தியும், ஸம்சயங்களும்,
 கற்பங்களும் நிராமலமாயும். அந்நாடானந்த முக்தி சித்
 தியாய. என்று சாதனதேதாடு மாதியையும்; இதில்
 பேத விகற்பங்கள ஹவுரில்லை பென்பபாதயும், இதனை
 யடைதலே பருஷாததா இதனை யடைந்தவனே ஜீவன்
 முக்தன், பரோகூட ஞானியன்று என்று ஜீவன் முக்தன்
 லக்ஷணம், அவனது கர்மத்திரய தினிதநி, இந்நிலை
 யடைந்த சிஷ்யனது ஸ்வானுபவம், ஜீவன் முக்தனது
 தேரதாரணம் அவனடையும் வித்த கைவலயம் புனரா
 யவர்த்தியின்மை என்னு மிவற்றால் இருந்த முக்தியான
 சாக்ஷாத் காரத்தையும், இவைகளை பனுசரித்த அனேக
 விஷயங்களையும் குரு சிஷ்ய சமவாதமாய், விஸ்தாரமாகக்
 கூறி யிருக்கின்றனர் அநந்தானுபவ மடைவித்தற்கு
 இதன்பேரால் விஸ்தாரமாகக் கூறியுள்ள கிரந்தம் வெகு
 ஷர்ஸபம். அசார்யா கருணையா விதனை யனுக்கிரகித்த
 னர். இஃது பிரஹ்ம ப்ரீதிகூட பஸ்திரிகளவர்களால்
 அதி கலபமான தமிழ்க் கவிதைகளாக வெகு நேர்த்தி
 யாய் முன்னரே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட் டிருக்
 கின்றது. நானு வானாததேதா டனைக் குபங்களாகச்
 செய்து வைத்திருக்குப ல்லே மிட்டாயில் அவரவர்க்
 கிஷ்டமானதை வாங்கிக் குணதேதாவும் பாராதுண்டு அவ்
 வொரே மிட்டாயின் ரஸத்தை விவகிக ளனுபவித்து
 சுகிக்கின்றனர் ல்லவா !

அவதாரிகை முற்றும்.

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர். உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிகையம்,
சென்னை - 600090.

ஓம்

பரப்பிரஹ்மணே நம :

ஸ்ரீ விவேக சூடாமணி.

அக மெனு ஏழல் வனிததை யகன்றிட
வக மக மாக வல்லும் பகலற
வக மொளி ராடும் தேவன் பகத்தினி
லக மகிழ் வாக வனிசம் ரமிக்கவே.

குருஸ்துதி.

அதி தீவிர மோக்ஷாதிகாரிகள் கஷ்டப்படாமல் சுல
பமாகத் தானே யறிந்து அமித்தவததை யடையத்
தையயினால் வேதாந்தாததங்களின் ஹிருதயத்தை விஸ்
தாரமா மிவ்விவேக சூடாமணி கிரந்தத்தால் வெளிப்
படுத்தி சிவ சொரூபமாய்ப் பிரகாசிக்கும் ஜகத் குரு
ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாத சரணை விந்தங்களில் என்
ஹிருதயாரவிந்தத்தை யென்றம் ஸமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல்.

ஸகல வேதாந்த வித்தாந்தங்களுக்கே கோசரராயும்
இதரப் பிரமாணங்களா லறியப்படாதவராயும் விளங்
கும் பரமானந்தமய ஸ்ரீ கோவிந்த சத்குருவுக்கு நமஸ்
காரம்.

ஜீவர்களுக்கு மனுஷ்ய ஜன்மம் கிடைப்பதே வெகு
தூர்லபம். அதில் புருஷனாய்ப் பிறத்தலும், அதிலும்
பிராஹ்மணனாதலும், அதனில் வேதமோதும் வைதிக

தர்ம மார்க்கத்தில் நடத்தலும், அதனிலும் வித்வானாத
லும், அதனில், ஆத்மா னாத்ம விசாரம் பிறத்தலும், அத
னிலும் ஸ்வானுபவ க்ஞான மடைதலும் மிக வருமை.
அந்த ஞானத்தால் பிரஹ்மகாரமாக விருக்கும் மோக்ஷ
மானது அனந்த கோடி ஜன்மாநதரங்களில் செய்த சுகிர்
தங்களா லன்றிக் கிடையாது. இவைக ளெல்லாவற்றை
யும் கிரமமா யடையா விடினும் ஈசுவரானுக்கிரக காரண
மாய் அருமையான மனுஷ்யதவம், பு முகஷுத்வம் மகாத்
மாக்களின சங்கம் என்னும் இம்மூன்றுங் கிடைக்கின்
மோக்ஷமடைய இதுவே போதும்.

எத்தவத்தாலோ ! கிடைத்தற்கரிய மனுஷ்ய தேகம்
பெற்று, சுருதியி னர்த்தங்களை யறிவதற்கேதுவான புரு
ஷத்துவ மடைந்தும் அசத்தான தேகாதிகளி லபிமானத்
தால் தன் மயமான சாக்ஷதே மோக்ஷத்தை யடைதற்கு
எத்தனஞ் செய்யாத மூடன் ஆத்ம ஹத்தி (தற்கொலை)
செய்தவனாவான். அவனினும் மூடாத்மா எவனிருக்கின்
றனன் ?

சாஸ்திரங்கள் படித்தாலும், தேவபூஜை பண்ணி
னாலும், கர்மங்கள் அனுஷ்டித்தாலும், தேவதைகளை யுபா
சித்தாலும், இன்னுமென்ன செய்தாலும் பிரஹ்மாத்
மைக்ய ஞானத்தாலன்றி எத்தனை கோடி கற்ப மாயினும்
முக்தி சித்தியாது. 'தனத்தினால் (தனத்தால் செய்யப்
படும் கர்மத்தால்) மோக்ஷ ஆசையே யில்லை' என்னும்
சுருதி கர்மங்கள் மோக்ஷ காரணங்களன்று என்று நன்
றாய்க் கூறி யிருத்தலால் மோக்ஷமடைய விச்சிக்கும் தீரன்,
பாகிய விஷய சுகங்களி லாசையை முற்றுந் துறந்து,
மகாத்மாவாய் சாந்தராயுள்ள ஸத்குருவை யடைந்து,
அவ ருபதேசித்த பொருளில் மனதை நிறுத்திச் சந்த
தம் தியானிக்கும் யோகத்தா லடைந்த அனுபவ க்ஞான
நிஷ்டையாகும் கப்பலால் சம்சார சமுத்திரத்தில் மூழ்

கிக் கிடக்குந் தன்னைத் தான்றானே மோக்ஷமாகின்ற கரை யின் மேலேற்றிக் கொள்ளவேண்டும. ஆதலால் தைரிய சாலியா யுள்ளவன் தார, புத்திர, தனமென்னு மீஷணத் திரவியங்களை நீக்கி, கர்மங்க ளனைததையுந் தூரத் தள்ளி ஜனன மரண சம்சார பந்தம் நீங்கி மோக்ஷ மடைவதற்கே பிரயத்தனம் பண்ணவேண்டும. கர்மங்கள் சித்த சுத் திககாக ஏற்பட்டனவே யன்றி வஸ்துவை யறிதற்கன்று, வஸ்து ஞானம் விசாரத்தால் வருமேயன்றிக் கோடி கர் மங்களாலும் சித்திக்காது. ரஜ்ஜுவில் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு பிரமித்தோனாகு அபிராந்தியா லுண்டான சர்ப்ப பயததையும், அதனால் வந்த துன்பத்தையும் நிவிருத்திக்கும்படியான 'இது ரஜ்ஜு தான்' என்னும் ரஜ்ஜு ஞானம் எங்ஙனம்: அறிந்த ஆபதன் சொல்லினாலும், நன்றாய் விசாரித்தலாலும் வருகின்றதோ? மற்ற எதனாலும் வர வில்லையோ? அங்ஙனமே குரு உபதீபிததாலும் வஸ்து விசாரத்தாலும் பிரஹ்ம ஞானம் வரவேண்டுமே யன்றி ஸ்நான, தான, பிராணாயாமி திகளால் ஒருநகாலும் அவ் வஸ்துவை யுணர்வதல் கூடாது. ஆதலால் ஆத்ம வஸ்துவை யறிய வேண்டிய மு முக்ஷு நிராசை யுற்ற பிரஹ்ம விததாய், கிருபா சாகரராயுள்ள 2 ததம் குருவை யடைந்து ஆத்ம விசாரமே செய்ய வேண்டும. 'முக்கிய மாய் விசாரத்தாலையே அதிகாரிக்கு ஞான சித்தி யுண்டாம். தேசம், காலம், சசுவரானுககிரக மிவை ஞானம் பெற ஸஹாயமா யிருக்கும்.

மேதாவியாய், சாரத்தைக் கிரகித்து அசாரத்தைத் தள்ளக்கூடிய சாமார்த்தியவானாய், சாஸ்திரங்களில் கூறி யுள்ள லக்ஷணங்களு யாவும் தன்பா லமையப் பெற்றோன் ஆத்ம விசாரத்தில் அதிகாரி யாவன். என்னை? விவேக யாய், விரகத்தாய், சமதமாதி சதகுண சகிததாய் தீவிர முமுக்ஷுவாயுள்ள சாதன யுகத் அவ்வதிகாரிக்கே. பிரஹ்ம விசாரம் செய்ய யோக்கியதை யுண்டாகும்.

சரதனங்கள் : (1) நித்தியா நித்திய வஸ்து விவேகம், (2) இகாமுத்திரார்த்த பலபோக வீராகம், (3) சமாதிஷ்டக் சம்பத்தி, (4) முமுக்ஷுத்வம், என நான்கு விதமாக மகான்களால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வகாரிக் கிவை யிருந்தாலே பிரஹ்ம நிஷ்டை கடைக்குமின்றி யின்றேல் சித்தியாது. இவற்றுள் : (1) பிரஹ்மமே சத்தியம் ; ஜகத்து மிதயை யென்னுந் நிச்சயமே நித்யா நித்ய வஸ்து விவேகமாம், (2) நேகாதிப பிரஹ்மா பரியந்தமுள்ள அநித்திய போக்கிய வஸ்துகளின் அநித்திய துக்க தோஷங்களை பிரததியக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதாலும், சாஸ்திரங்களால் கேட்பதாலும் அவைகளி லுண்டாகும் வைராக்கியமே இஹா முக்திரார்த்த பலபோக வீராக மாம், (3) க. விஷயங்களிலுள்ள தோஷங்களை யடிக்கடி நினைத்துப் பாடித்தலால் அவைகளில் வீரகதி யடைந்து மனதைத் தானாகிற லக்ஷியத்தி லிருந்துவது சமமாம் : உ. விஷயங்களிற் செல்லும் ஞான, கர்ம இந்நிரியங்களைத் திருப்பி அதனைக் கோளக (ஸ்தான) த்திலேயே யிருக்கச் செய்வது தமமாம் : ஈ. மனது பூர்வ வாசனையால் மீண்டும் பாஹிய விஷயங்களை நினையாது தன்னிடத்திலேயே ஸ்திரமாய் நிறுத்தி இதர கர்மங்களை விட்டுவிடலே உபரதியாம் : ச. எவ்வளவு துக்கங்கள் வரினும் தடை செய்யாமலும், அவற்றிற்கா யேங்கி யழாமலும் தைரியத்தா லவைகளை சகித்தல் திதிக்கையாகும் : ஞ. வேதாந்த சாஸ்திரமும், குரு வாக்கியமும் சத்தியம் எனக் கொள்ளும் நிச்சயமே பிரஹ்ம சாக்ஷாத் கித்ததிற் கேதுவான சிரத்தை யென்பர் : கூ. சர்வ யத்தனங்களாலும் சஞ்சல சுபாவமாயுள்ள சித்தத்தை, பரிசுத்தப் பிரஹ்மத்திலே ஸ்திரமா யிருத்துதல் சமாதானமாம். அதன்றி மனம் போனபடி போகவிடுதல் ஸமாதி யன்று : இவ்வாறுங் கூடி சமாதி ஷ்டக் சம்பத்தி யென்னப்படும். (4) அனாதி

யஞ்ஞானத்தால் வந்த அகங்காராதி தீதகாந்தமாயுள்ள பந்தத்தை ஸ்வாத்ம ஞானத்தால் தொலைப்பதற்குள்ள இச்சையே முமுகூதவமாம். அமமுமுகூதவம் மந்தம் மததிமமாயிருந்தாலுமவைராகியத்தாலும் சம தமாதிகளாலும், குரு வனுக்கிரகத்தாலும் கிரமமாய் வளர்ந்து பருவமுற்றுந் காலாதரத்திற் பலனைக் கொடுக்கும். வைராக்யத்தோடுங் கூடின முமுகூதவம் எவனிடத்தில் தீவிரமாயிருக்கின்றதோ, அவனிடத்திற் கூடிய சமதமாதிகளானவை அபிபத்தியையே பலனைத் தரும். ஆனால் எவனிடத்தில் மந்தமாயிருக்கின்றதோ அவனிடத்தில் சமதமாதிகள் ஆபாசமாகவே பொருந்தும்.

மோகூத மடைதற் தேதுவாயுள்ள சாமக்கிரி (சாதனம்) களில் பகதியே மிகவும் சிரேஷ்டமானதாகும். ஸ்வஸ்வ ரூபத்தின் அனுந்தானமே பக்தியாகும் என்ற மகாத்மர்கள் சொல்லுகின்றனர்.

முன் சொன்ன சாதன ஸம்பந்தமான ஆத்ம தத்துவ மடைய விச்சிக்கும் அதிகாரி, தன்னை யாகிரதித்தவர் பவ பந்தத்தை நிவிர்த்திப்பவராய், பிரகடா வந்தராய், சர்வ முமறிந்தவராய், நிர்மலராய், காபத்தை வென்றவராய், பிரஹ்மவித் சிரேஷ்டராய், விறகற்ற அகக்கிரிபோலப் பிரஹ்மத்தில் விசிரந்தி யடைந்தவராய், எக்காரணமு மின்றியே கிருபாசாகிராய், தன்னை யடுத்த சாதுக்களுக்குப் பாரம பந்துவாய் உள்ள ஸத்குருவை யடைந்து அன் போடும் நமஸ்கரித்துப் பாய் பாதியோடு செய்து வந்த நானுவித் சிசுருவைகளால் பிரசன்னரான (சந்தோஷ முற்ற) குருவிடம் தானறிய வேண்டுவதை வினவலுற்றான்;—“ஸ்வாமின்! தீனபந்தோ! நமஸ்காரம். பயங்கரமான பவசாகரத்தில் வீழ்ந்து தவிக்கும் என்னைத் தங்கள் கருணை கடாஷமாகிற கப்பலால் கரையேற்றிவைக்க வேண்டுகின்றேன். கருணாவாரிதே! துரதிருஷ்ட (பாப)க்

காற்றால் வற்றி தப்பிப்போக வழியின்றிச் சூழ்ந்தெரியும் சம்சார தாவாக்கினி (காட்டுத்தீ) யால் தபிக்கப்பட்ட என்னை காருண்யமிருத வர்ஷத்தால் சாந்தப்படுத்தத் தங்களைப் பன்முறை பிரார்த்திக்கிறேன். சாந்தராய், மகாத்மாக்களாய், வசந்த காலம்போல லோகத்திற்கு ஹிதமே செய்யப்பட்டவர்களாய், பவசாகர பயத்தைக் கடந்து மற்றவர் பயத்தையும் நீக்கி வைப்பவரா யிருக்கும் தங்களை யொத்த ஸாதகர்களுக்கு சூரியனதுஷண கிரணத்தால் தபிக்கப்பட்ட ஜகத்தைச் சந்திரன் சிதள கிரணத்தால் தானே ரக்ஷிக்கின்றதுபோலப் பவத்திற்கஞ்சிச் சரணுகதரான எம்போலிகளை நிரீரதுகமாய்க் காத்து ரக்ஷித்தல் கபாவமே யாதலால் சம்சார தாபத்தால் பீதி யடைந்து வேறு கதியின்றி தினனாய்ச் சரணுக தனான என்னையும், இஜ்ஜனான மரண சம்சாரத்தினின்றும் ரக்ஷிக்கத் தங்களுக்கே பாரம். ஸ்வாமீ! பவதுக்க மென்னுங் காட்டுத் தீசுகவால்களால் தாபமடைந்த என்னை, பிரஹ்மானந்தானுபூதியால் பரம சிதளமாய், பரிசுத்தமான தங்கள் முகமென்னுங் கலசத்தினின்று வெளிப்படும் வாக்கியமாகின்ற அம்ருத தாரையால் சித்திரம் நனைப்பீர்களாக. தங்கள் சுடாகுடி வீசுடிண்ய லேசத்துக்குப் பாத்திரராய் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டவர்கள் தன்னியராகின்றனரன்றோ? இப்பவசாகரத்தை யெப்படி நான் கடப்பேன்? இதற்கென்ன உபாயம்? எனக்கென்ன தான் கதி? யென் றொன்றுந் தெரியவில்லை. தாங்கள் தான் இந்தச் சமுசார துக்கத்தை யகற்றி ரக்ஷிக்கவேண்டும்.”

சம்சார தாவானலத்துக்காற்றும் லிவ்வாறு பிரலாபித்து, தன்னை விதிப்படி சரணம் பிராபித்தவனாய் சொன்னபடி செய்யும் சாந்த சித்தனான சிஷ்யனை பிரஹ்ம ஞானியாயுள்ள வாசாரியர் கருணை நிறைந்த சிதள திருஷ்டியால் வீக்ஷித்து அபயம் தந்து தையயினுற்றானே தத்துவோப தேசஞ் செய்கின்றார் :—

“வித்வானான சிஷ்யனே ! பயப்படாதே, இனியுனக் கபாயமே யில்லை. அபாரமாய், பயங்கரமாயுள்ள சமு சார சாகரத்தைத் தாண்டக்கூடிய மகத்தான ஓருபாய மிருக்கின்றதைத் தெரிவிக்கின்றேன். சாதுக்களாயுள்ள யதிகள் எதனா லிப்பவததைக் கடந்தார்களோ? அவ்வுபா யத்தால் நீயும் எவரானுங் கடத்தற்கரிய லிப்பவசாகர பீதியைக் கடந்து பரமானந்தம் பெறுவாயாக. வேதாந் தார்த்த விசாரத்தாலே உத்தமமான தத்துவ ஞானமுண் டாகும். அதனால் இவ்விடத்திலேயே சம்சார பந்தம் அத்தியந்தம் நாசமாக. ‘(முமுக்ஷுவுக்குச் சிரத்தை, பக்தி, தியான யோகம் இவை மோக்ஷ ஹேது வென்று சுருதியே கூறலால் இவ்வுத்தம சாதனத்தைப் பெற்று நிரந்தரம் சாதித்துவரின் அனாதி யஞ்ஞானத்தால் வந்த தேக பந்தம் நீங்கிப் போகும். எப்போதும் பரமாத்ம ஸ்வரூபமாகவே யிருக்கும் உனக்கு அஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனாத்ம சம்சார பந்தம் வந்தது. ஆதலால், ஆத்மா னாத்ம விசாரத்தால் பிறந்த ஞானமாகிற அக்கினியானது அஞ்ஞான காரியமான சம்சார பந்த துக்கத்தை சமூல மாக (காரண வஞ்ஞானத்தோடுகூட) எரித்து விடும்” என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து, ஸ்வாமீ ! பந்தமாவது எது? எப்படி வந்தது? இருபப தெங்ஙனம்? நசிப்ப தெப்படி? அவ்வனாத்மா எது? ஆத்மா தான் எது? ஆன் மானம் விவேக மெது? தங்கள் முகத்தினின்று முத்த ரங்கேட்டு யான் கருதார்த்த னாகும் பொருட்டுக் கரு ன்பயா லிப்பிரசினைகளைக் கேட்டனுக்கிரகிப்பீராக.’ என்று கேட்ட சிஷ்யனை நோக்கிக் குருவானவர்:

“சிஷ்யனே ! அஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தம் நீங்கி பிரஹ்மமாயிருத்தற் காகை கொண்டனை யாதலின், நீயே தன்யன், கருத கிருத்தியன், உன் குல முன்னால் பணித்திர மாயிற்று. பிதாவின் ருணத்தை (கடனை) நீக்கப் புத்தி ராதி பந்துக்களுண்டு. அங்ஙனமே ஒருவனுக்குத் தலை

பாரத்தா லுண்டான சிரமத்தை நின்றுத்திக்க அன்னிய ரிருக்கின்றனா ஆனால் தனக்குப் பசியாதியால் வந்த துக்கத்தை புஜித்தலாதியால் எங்ஙனம் தானே யகற்ற வேண்டுமோ? மற்றவரால் கூடாதோ? தனக்கு வந்த வியாதியைத் தானே பருநதுண்டு பததியமிருந்து போக்க வேண்டுமென்றி மறநேர னுஷ்டிக்குங் காயங்களால் நீங் காதோ? அங்ஙனமே தன்னஞ்ஞானத்தால் வந்த பந்தத் தைத் தன் முயற்சியாலேயே நீக்க வேண்டுமென்றி, அனே கங் கோடி கல்பமாயினும் அள்தயா காம கர்மாதி ரூப மான பாச பந்தத்தைத் தவிர்க்க எவரால் தான் சாத்திய மாகும்? தனது ஸ்பஷ்டமான (பிரதிபந்த மின்றிய) ஞான நேததிரததால் பிரஹ்மத்தை யறியலா பல்லாமல் மற்று ரூப பண்டிதனாலு மறியக கூடாது. சந்திரனை சுத்த மான தன் நேததிததாலன்றி அன்னியர் பார்த்தலால் தான் பார்க்கக்கூடுமா? பிரஹ்மாத் மைக்கிய ஞானத்தா லன்றி சாங்கியம், யோகா, கர்மம், வித்வத்வம் முதலெந் னாலும மோகஷம் கூடக்கூடாது. வீணையினது ரூப செளந் தர்யமும் தந்தியால் மதுரமாகக் கானஞ் செய்தலும் எப்படி ஜனங்களுக்கு சந்தோஷ மாதிரி முண்டாக்கு கிறதன்றி சார் ராஜ்யாதி பதயந்தருவ தில்லையோ? அப் படியே மதுரமான வாக்கோடு சாதூர்யமான வசனமும், சாஸ்திரார்த்தங்களை வெகு சாமார்த்தியமாய்ச் செய்யும் வியாக்யானமும், வித்வான்களது சிரேஷ்டமான வித்வ த்வமும் போகத்தைக் கொடுக்குமன்றி மோகஷத்தைக் கொடாது. பரதத்துவத்தை யறியாவிட்டால் சாஸ்திரங் கள் படித்தல் பலங்கொடாமையின் நிஷ்பலமாம். பர தத்வத்தை யறிந்த பின்னரும் சாஸ்திரங்கள் படித்தல் வேறு பயனின்மையின் நிஷ்பலமேயாகிறது. ஆதலால், மன மயக்கத்திற் கேதுவான சாஸ்திரஜாலமாகின்ற மகாரண் யத்தைக் கடந்து தத்துவ ஞானியாகிற குருவால் ஆத்ம தத்துவத்தை யனுபவமா யறிய வேண்டும். அஞ்ஞான

ஸர்ப்பத்தால் கடியுண்டவர்க்கு ஆத்ம ஞானமாகிற சஞ்
ஜீவியையன்றி வேதங்களாலும் சாஸ்திரங்களாலும் மந்தி
ரங்களாலும் மற்ற மருந்துகளாலும் என்ன பிரயோச
னம்? ஒளஷத புட கொள்ளாது 'மருந்து' எனச் சொல்
வதால் தனது ரோகம் போகாதுபோல, அபரோகக்
அனுபவ ஞானமில்லாமல் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி' என
வாக்கால் கூறுவதால் கன்பகபும நீங்காது. சத்துருக்
களை நாசஞ் செய்யாமலும், அங்கு பூமண்டல சாம்ராஜ்
யத்தை யடையாமலும் 'நான ராஜா' என்று சொல்வதால்
எப்படி அரசனாக மாட்டானோ? அப்படியே அனாதம்
திருசியத்தை நாசஞ் செய்யாமலும் அகா தத்துவத்தை
யனுபவமா யறியாமலும் 'பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும்
வாக்கு மாததிரததால் பிரஹ்ம மாக்ரமாயிருக்கும் முக்தி
யடைய மாட்டான். எவ்வளவு, பூமியிலுள்ள புதைய
லானது அறிகத அபதனால் கேட்டு, பூமியை வெட்டி,
அதன்மேல் மூடியுள்ள கலலை நீக்கி வெளியே எடுத்தலா
லடையப்படுமோ? சொல் மாதிரத்தா லடையப்படா
தோ? அங்ஙனம் பிரஹ்மத்தை யறிக குருவினிடத்தில்
சொருப லக்ஷணத்தை சிரவணஞ் செய்து, அதனை மன
னம் பண்ணி, நிரந்தரம் தியானிப்பதா லுண்டாகும் அப
ரோகக் அனுபவ ஞானத்தால் லடைய லாகுமல்லாமல் மாயை
யால் மறைபட்டுள்ள ஸ்வஸ்வ ரூபத்தைக் குதர்க்க யுக்தி
களால் லடையக்கூடாது. ஆகையால் விவேகி யானோர்
ஸர்வப் பிரயதகனத்தாலும் பவ பந்தம் நீங்கி மோகக்
மட்டைதற் பொருட்டு, ரோகாதிகளை நீக்குதலில் போலத்
தாங்களே முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சிஷ்யனே! நீ கேட்ட கேள்வியானது உத்தமமாய்,
சாஸ்திர ஞானிகட்குச் சமமதமாய், சூத்திர சமானமாய்,
குக்ஷமார்த்தமுள்ளதாய், மோகத்தையபேக்ஷிப்பவனா
லறியக்கூடியதாயிருக்கிறது. இதற்கு யான் கூறு முத்த
ரத்தை சாவதான சித்தனாய்க் கேட்பாயாக. 'அதனால்

உடனே பந்த மகன்றுபோம். மோகக் படைதற்கு அரித திய வஸ்துக்களில் வைராக்கிய படைதல் முந்தின ஹேது வாகும். பின்னர் சமம், தமம், திதிக்கடி, ஸ்வ கர்ம பரித்தியாகம் (உபாதி), எனு மிவை கிரமமாக ஏதுக்க ளாம். அதன் பின், வேதாந்த சிரவணம், பின்னதன் மனனம், அதன் பின்பு இடைவிடாமல் வெகு காலஞ் செய்யும் பிரஹ்மத் தியானமும ஏதுவாகும். அந் நிரந்தரத் தியானத்தா லுண்டாகும் நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறப்பட்ட அபிராக்ஷப் பிரஹ்ம சாக்ஷாதகார ஞான பலத்தால் விவகியானவன் இவ்விடத்திலேயே மோகக்ஷா னந்தத்தை யனுபவிக்கின்றான். இதுவே மோகக்ஷ சாதனக் கிரமமாகும். நியதிய வேண்டிய ஆன்மாலாபம் விவகியத்தை யிப்போது சொல்லுகிறேன். அதனை நன்றாய்க் கேட்டு ஞானதில் தரித்துக் கொள். இரண்டில் முன் னம் அனாதபாவைக் கெட்டாயாக.

மஜ்ஜை (ஜனை), அஸ்தி, போதஸ் (கொழுப்பு), மாம் சம், ரகாம, சர்மம், கக்கிலம், வன்னும் சபத தாதுக்க ளுற்று, பாதம், துடை, மார்பு, புஜம், முதுகு, கிரக முத லிய அங்க உபாங்கங்களோடு கூடியதாய், நான், எனது எனவே யாவராலு மறியப்பட்டு, மோகத்திற்கு முக்கிய ஸ்தானமாய், பிரத்தியக்ஷமா யிருக்கு மிதுவே ஸ்தூல தேகமென் றறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்த ஸ்தூல தேகமானது ஆகாசம், வாயு, அக்கினி, அபு, பிருதிவி என் னும் சூக்ஷ்ம பூதங்கள் (தன்மாதரைகள்) தத்தம் அம் சங்களில் அன்யோனயம கலந்து பஞ்சிகரித்ததா லுண்டான ஸ்தூல பூதங்களைந்தா லானதாம். அவ்வவந்து தன் மாத்திரைகளுமே சப்தாதி பஞ்ச விஷயங்களா யிருந்து விஷய போக்தாக்களான ஜீவர்க்கு கக சாதனம் போலத் தோன்றும், அக்ஞராகின்ற எந்த மூடர் ராகம் (ஆசை) ஆகின்ற பாசத்தால் இவ்விஷயங்களில் கட்டப் படுகின்றாரோ? உடனே யவர் தங்கள் கர்மம் என்னும்

தூதனா விழுக்கப்பட்டவராய், அக்காமானு சாரமாக
மேலும், கீழும் போககு வரத துடையவராய், மிகவு
மலைந்து துக்கப்பர். இரகபதாதி பஞ்ச விஷயங்களில்,
சப்தததால் மானும், ஸ்பரிசததால் யானையும், ரூபததால்
பதங்கமும், ரசததால் மீனும், சுருதததால் வண்டும ஒவ்
வொன்றி லாசை வைத்த உயி துறக்குமாயின் இவ்
வைவதிலும் ஆசையுள்ள மனுஷ்யன து கதி என்னவாகும்?
விஷயமானது தன் தோஷத்தால் கிருஷ்ண சர்ப்ப (கறு
நாக) விஷத்தினுங் கொடியதாயும் வனெனின், விஷ
மானது உட்கொண்டவனை மாததிரங் கொல்லும் விஷ
யமோ கண்ணுற சுண்டவனையும், நினைத்தவனையும் கூட
நசிக்கரசெய்கின்றது. எவனொருவன் நீகநகரிய விஷ
யாசை யென்னும் மகாபாசத்தை திடவீராகத்தாலுதது
அதினின்று விடுபடுகிறான்' அவனை மோகக்ஷ மடைவ
னன்றி, அன்னியனை வுட ராஸ்திர பண்டித னாயினும்
முகதி பெறமாட்டான் திட வைராக்கியமின்றிப் பவ
சாகரத்தைக் கடந்து மோகக்ஷதிரங் சார பததனிக்கும்
முழுக்கூண்ன கழுத்தை அசையாதுகின்ற புதலையானது
பிடித்து அதி வேகமா யிழுந்துப்போய் க்ஷணத்தில் அச
சமுசார சமுத்திர மந்தியி லமிழுத்தி விடுமாதலால், எந்த
முழுக்கூண் விஷயாசை யென்னும் புதலையை திடவீராக
மென்னும் வானினால் கொல்வானான்' அவனை பவககடலின்
முகதி தீர்த்தைத் தடையாதும்ன்றி யடைவன். நல்ல
புத்தியிலலாதவனாய் மாறி மாறித் தோன்றும் விஷய மார்க்
கத்தில் பிரவேசிப்பாவன், மேனமேலும் துக்க மனுபவித்
துக்கெட்டேபோவன். சுபுத்தியுள்ளவன் நன் யுக்தியால்
குருபதேசமாக்கமே சென்று நற்கதியே பெறுவன்.
இது சததியம். ஆதலின் உனக்கு மோகக்ஷமுற விருப்பமி
ருக்கும்பகஷத்தில் விஷயங்களை விஷமபோலுமதிதூரத்தில்
தள்ளிவிட்டு, சந்தோஷம், தயை, க்ஷமை, ஆர்ஜவம் (ருஜு
மார்க்கம்), சாந்தி, தாந்தி முதலாய் ஸத்குணங்களை அம்
ருதம் போலெப்போதுங் கைக்கொண்டு தேகாபிழானத

தால் செய்யும் சகல காரியங்களையும் விட்டு அவித்தை யால் செய்யப்பட்ட பந்தமோக்ஷ (நீக்க)த்திற்கே சர்வ காலமும் எத்தனஞ் செய். இத்தேகமோ பரார்த்தமாய் (மண், தீ, மிருக, பக்ஷியாதிகட்கிரையாய்) இருக்கின்றது. எவன் தன்னை மறந்து தேகத்தைத் தானாக வபிமா னித்துப் போஷிக்க எண்ணுகிறானோ? அவன் ஆத்ம ஹர் தா ஆகிறான். சரீரபோஷணையில் புத்தியுள்ளவனாய் எவன் ஆத்மாவை அறிய இச்சிக்கின்றானோ? அவன் முதலையைக் கட்டை யெனப்படித்து அதனால் நதி தாண்டச் செல்பவ னாவன். தேகாதிகளிலுள்ள மோகமே முழுக்ஷயக் குப் பெரியமிருந்து வாகும். எவனிந்த மோகத்தை வென்றானோ? அவனை மோக்ஷபதம் பெறுவானாதலால் எதனை வென்று முனீசுவரர்கள் அவ்வஷ்ணுவின் பரம பத (வியாபகப் பிரஹ்மபத) மடைந்தார்களோ? தேக, தார சுதாதிகளிலுள்ள அபிமோகத்தை ஜெயித்து நீயு மந்த மோக்ஷபதம் பெறுவாயாக. தோல், மாமிசம், நர ம்பு, மேதஸ், மஜ்ஜை, அஸ்திகளோடுங்கூடியதாய், மூத் திர, புரீஷ (மல)ங்களால் பூர்ணமாயுள்ள இந்தத்தேகமா னது மிகவும் நிந்திக்கத்தக்கதாம். பூர்வ ஜன்மார்தர கர் மானுசாரமாய், பஞ்சிகிருத ஸ்தூல பஞ்சமகாபூதங்களா லுத்பன்னமான இந்த ஸ்தூல தேகம், கிரகஸ்தனுக்கு கிரகம்போல விஷய போகங்களை ஆத்மா இருந்தனுப விக்க ஓர் போகாலயமாகும். இதனவஸ்தை ஜாக்கிரம் எனப்படும். மாலை சந்தன ஸ்திரீயாதிநானா விசித்திரரூப ஸ்தூல, போக்கிய பதார்த்தங்களை பாகியேந்திரியங்களால் ஆத்மா தானே இத்தேகத்துடன் அத்தியாசத்தால் கூடி யனுபவிக்குங் காலம் ஜாகரம் எனப்படுதலால் இவ்வவஸ்தையிலேயே ஸ்தூல தேக மறியக் கூடியதாம் இதனாகிர யத்தாலேயே புருஷனுக்குப் பாஹ்ய சமுசாரமனைத்தும் வந்ததென்றறி. உத்பவம், பெருததல், ஜரை, மரணமாதி யித்தேகத்தின் தர்மங்களாம். சைசவம், கௌமாரம்

யௌவனம், வார்த்தக்கிய மிவை இதன் அவஸ்தாபேதங்களாம். வர்ண ஆசிரமமாதி நியமமாகும். மானம், அவமானாதி யிதன் விசேஷங்களாகும். இஸ்தூலமோ ரோகங்களனைத்திற்கும் ஆஸ்பத(இருப்பிட)மாயிருக்கின்றது.

சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிராணம் இவைகள் சபதாதி பஞ்சவிஷயங்களை யறிவதால், ஞானேந்திரியங்களாகும். வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு, உபஸ்தம் இவை வாசனாதிக்கிரியைகள் செய்வதால் கர்மேந்திரியங்களாகும். அநாதக் கரணம் ஒன்றே ஸங்கல்பவிகற்பாதி விருத்தி, வஸ்து நிச்சய விருத்தி, அபிமான விருத்தி, பதார்த்தானு சந்தான விருத்தி என்னும் தன் விருத்தி பேதத்தால் கிரமமாய் மனம், புத்தி, அகங்காரம், சித்தம் என நான்கு பிரகாரமாகும். ஸ்வர்ணமஜலம் முதலியன விருத்திபேதத்தால் நானூர்பமாவது பேரலப பிராணன் ஒன்றே தன்விருத்தி பேதத்தால் பிராணன், அபானன், வியானன், உதானன், சமானன் என்று ஐந்துவித மாயிருக்கும். ஆகாசாதி பூதபஞ்சகம், சுரோத்திராதி ஞானேந்திரிய பஞ்சகம், வாக்காதி கர்மேந்திரிய பஞ்சகம், மனாதி அந்தக்கரணசதுஷ்டயம், அவிததை, காமம், கர்மம் இவ் வெட்டடையும் புரியஷ்டகர் என்றும் சூக்ஷ்ம தேக மென்றும் கூறுவர் அபஞ்சிகிருதபஞ்ச சூக்ஷ்ம பூதங்களாலான தாய், வாசனையோடுகூடிக் கர்ம பலமான போகங்களை ஆத்மா அனுபவித்தற்கு சாதனமாயிருக்கும் இந்தலிங்க தேகமானது, அஞ்ஞானததாலுண்டான அநாதியுபாதி யாயிருக்கிறது. இதன் அவஸ்தை ஸ்வப்னமாம் இவ்வவஸ்தையில் மனமானது நானூவித ஜாக்கிரத் வாசனையால்தான் றானே கர்த்திரு முதலிய பாவங்களை யடைந்து விளங்கும். அப்பொழுது ஸ்வயமே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆத்மா, மன மாத்திரத்தை யுபாதியாயடைந்து அதனால் செய்யப்படும் கர்மங்களில் பற்றின்றி அவைகட்கெல்லாம். சாக்ஷிமாத்திரமாயிருக்கும் வாச்சி முதலியன தஞ்சனது

மகாமகோபாத்ராஸி, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலை

அடையாறு, சென்னை 90

தொழிலுக்குக் கரணமாதல் போல, ஞான ரூப ஆத்மாவின் ஸர்வ வியாபாரங்கட்கு மிகுத லிங்கதேகம் கரணமாயிருக்கிறது. அக்கரணமும் ஆத்மஸந்நிதிமாத்ரத்தாலேயே சர்வ கர்மங்களும் செய்வதால் அவ்வாத்மா எப்போதும் விகாரமின்றி யசங்கமாகவே யிருக்கும். சக்ஷுவின் குணதோஷவசத்தாலுண்டாகுப ஆந்த, மந்த, படுததுவங்கள் (குருடு, மந்ததிருஷ்டி, நல்லதிருஷ்டி), அந்நனமே பதிர, மூகதவங்கள் (செவிட்டு, ஊமைதன்மைகள்) முதலியன நேத்ர கிரோத்திராதி இந்திரிய தர்மங்களையன்றி சுத்தமாயுள்ள ஆத்மாவின் தாமிரங்களாகா. உசவாச, நிசுவாசங்கள் (மேல் சீழ் போக்கு வாததாயுள்ள சுவாசம்), கொட்டாவி, தும்மலாதி பிராணாதிகளின் தர்மங்களாகும். பசி, தாகம், பிராணன் ஒன்றன் தர்பமாதும். அந்தக்கரணமொன்றே சிதாபாசப் பிரகாசத்தோடு சக்ஷுவாதி இந்திரியங்களில் பொருந்திடமாக நான் என்றபிரமானிக்கும் அதுவே அகங்காரமாம். அவவகங்காரமே கர்த்தா, போக்தா அபிமானியாய் சதவாதி முக்குணவசத்தால் வரும் அவஸ்தாத்திரயதவையு மனுபவித்து, அனுகூலவிஷயங்களில் சுகத்தையும், பிரதிகூல விஷயங்களில் துக்கத்தையு மடையாநிற்கும். அதனால் அநுக்கங்கள் அகங்கார தர்மமன்றி ஸதானந்த ஆத்மாவின் தன்ருவிஷயங்களனைத்தும் ஆத்மாவின் பொருட்டுப் பிரியமாய்த்தே தானுவதல்லாமல் சுயமே யுள்ளவாறு பிரியமாகா. உண்மையில் ஆத்மாவே யாவர்க்கும் அத்தியந்தம பிரியமாயிருப்பதால் அவ்வாத்மா ஸதானந்த சொரூபமாம். அதற்கு துக்கம் ஒருசிறிது மில்லை. இந்நிர் விஷய ஆத்மானந்தம் சுழுப்தியில் அனைவர்க்கு மனுபவம். இதில், சுருதி, பிரத்தியக்ஷம், ஐதீகம், அனுமானம் இவை பிரமாணங்களாம்.

அவ்வியக்தம், அவித்தை, மாயை முதலிய நாமங்களூற்றதாய், திரிகுணதமிகை (முக்குண ரூபி) யாய், புத்திமான்களால் தன் காரியங்கொண்டனுமானிக்கப்பட்ட

தாய், ஸர்வ திருசியங்கட்கும் 'மேலானதாய், ஜகமெல்லா முண்டாகருவதாய், ஸத்து, அசத்து, சதசத்து, பின்னம், அபின்னம், பின்னாபின்னம், சாவயவம், நிரவயவம், சாவயவ நிரவயவம் என்னும் நவபபிரகாரமு மல்லாமல் அநிவசனீய (இன்னதென் ஹ்ணரக்கூடாத) சொரூபமாய், அனூதியாய், ரஜ்ஜு ஞானத்தால் ஸர்ப்பப் பிராந்தி நசிப்பது போல சத்தாத்வைத பிரஹ்ம ஞானத்தால் நசிப்பதாய், மகா அற்புதமாயுள்ள ஸர்வ பரமேசுவர (பிரஹ்ம) சக்தியுள்ளது. யாவரு மறிவதாயுள்ள தங்காரியத்தால் பிரஹித்தமான அசசக்தியின் (1) சத்வம், (2) ரஜஸ், (3) தமஸ் என்னும் திரிகுணங்களில், (2) ரஜோகுண சக்தியானது விசேஷப் சக்தியெனப்பட்டுச் ச்வப் பிரவீர்த்திகட்கு மோதுவா யிருக்கும். இதனாலேயே ராகாதி, துக்காதி களான மரீனா விகாரங்களெல்லா முண்டாகின்றன. காமம், குரோதம், லோபம், டம்பம், அசூயை, அகங்காரம், ஈர்ஷ்ய, மதசரம் முதலான மன விகாரங்களிதன் தம்மங்களாம். இவ்விசேஷப் சக்தி புருஷர்க்குப் பிரவீர்த்தி யுண்டாகுந் தோஷத்தால் பந்த ஏதுவா யிருக்கிறது. (3) சமோகுண சக்தியானது ஆவரண சக்தி யென்னப்படும். இதனாலேயே வஸ்து அந்நிய தாவா (வேறு)ய் விளங்குகின்றது. விசேஷப் சக்தியைப் பொருந்தின காரணத்தால் இவ்வே, புருஷனது சம்சாரத்திற் காதி காரணமாம். இவ்வாவரண சக்தியா லாஹ்ருதனான (மூடப்பட்ட) வன். பிராக்ரு னாயினும், பண்டித னாயினும், சதுர னாயினும் சூக்திமார்த்த மறிந்தவ னாயினும், ஸர்வவல்லப னாயினும், குரு முதலானோர் ஆத்ம தத்துவத்தை நன்றாய் வெகு விதமாய் போதித்தாலும் அம்மறைப் பாலதனை யறியாதவனாய், அக்ஞானப் பிராந்தியா லாரோபிதமான வஸ்துக்களை நல்லதா யெண்ணி அவற்றையே யடைகின்றான். மகா சாமர்த்திய முள்ள தாய், எவரானும் நீக்கற் கரியதா யிருக்கும் இத்தமே

குண ஆவரண சக்தியுடன் கூடியவனை, அபாவனை (ஏதுமறியாமை), அசம்பாவனை (சொல்லினு மறியாதிருத்தல்), சம்சயபாவனை (சந்தேகம்), விபரீத பாவனை (மாறாகவறிதல்) என்னு மிவை விட்டு நீங்குகிறதில்லை. அவனை விசேஷ சக்தியு மெப்போது மிழுத்தலைத் துவைக்கின்றது. அஞ்ஞானம், ஆலஸ்யம், ஜடத்துவம், நித்திரை, பிரமாதம் (செய்வன தவிர்தல்). மூடத்துவம், இவை தமோகுண விகாரங்களாம். இவற்றை யடைந்தவன் ஒன்றுங் கிஞ்சிதது மறியாதவனாய், நித்திரை புரிபவன் போலும், ஸ்தம்பம்போலும் மூடமா யிருக்கிறான். இனி (1) சத்துவ குணமானது ஜலம்போ லதிக பரிசுத்த மாயினும் ரஜ, தமோகுணங்களைச் சேர்ந்ததால், 1. மலினமாகி பந்த ஹேதுவாம். ஆகமா, இதில் பிரதி பிம்பித்து ஜகமனைத்தும் ஆரியன்போலப் பிரகாசிப்பிக்கும், அமானித்வ (மானமின்மை) முதலியன, யம, நியமாத், சிரத்தை, பக்தி, முமுகூத்வம், தெய்வ சர்ப்பக்தி, அசத்துக்களினீக்கம், இவை புறஷ யத்தனத்தால் பூர்வம்போல் ரஜ, தம மதிகமின்றிய, 2. மிசிர சத்துவத்தின் தர்மங்களாம். 3. விசுத்த சத்துவத்தின் மிருந்த தெளிவினால், ஸ்வாத்மானுபூதி, பாரம சாந்தி, நித்ய திருப்தி, அதிக சந்தோஷம், சதா ஆனந்தமடைதற் கேதுவான பிரஹ்ம நிஷ்டை யிவை லித்தியாகும். திரிகுணங்களோடுங் கூடின இந்த அவ்வியக்க சக்தியே ஆத்மாவின் காரண தேகமாம். சர்வ இந்திரிய, மன விருத்திகள் லீனமான சுழுப்தியே இத னவஸ்தையாம். இவ்வவஸ்தையில் 'ஒன்றுமறியாது சுகமாய்த் தூங்கினோம்' என்னும் உலகானுபவத்தால் எல்லாவித ஞானமும் சாந்தமாகி, மனம் காரணாத்மகமா யிருந்தே பிரஹ்மானந்தத்தை யனுபவிக்கின்றது. தேகம், இந்திரியம், மனம், அகங்கார மாத்ர விகாரமனைத்தும், விஷய, சுகாதிகளும், ஆகாசாதி பூதங்களும், மறும். அவ்யக்த பரியந்த ஜகமனைத்துமான இதுவே

அனாத்மாவாம். மாயை, அதன் காரியமான மஹ தத்துவம் முதல் தேக முடிவாகவுள்ள இவ்வனாத்மா, கானல் ஜலம்போல அசத்தாகும் என நீ யறிவாயாக.

சிஷ்யனே ! எதனை யறிந்து புருஷன் சம்சார பந்தத் தினின்று விடுபட்டுக் கைவல்யத்தை யடைகின்றானோ? அந்தப் பரம ஆத்ம சொரூபத்தை யினி யுனக்குச் சொல்லுகிறேன். 'அஹம், அஹம்' (நான், நான்) என்று சுய மாய்த் தோற்று மனுபவததால் லக்ஷிதமான (குறிக்கப் பட்ட) அர்த்த சொரூபமாய், அவஸ்தாத்திரய சாஷ்டியாய், பஞ்ச கோச விலக்ஷணமாய், ஜாக்ரீ, சொப்பனங்களில் மனவிருத்தியின் பாவத்தையும், சுழுப்தியில் அதன் அபாவத்தையும், அறிவதாயுள்ள அஹம் பதார்த்த ('நான்' எனும் சொற்பொருள்) சொரூபமே ஆத்மாவாம். எது ஸர்வத்தையும் சுயமே பார்க்கின்றதோ? அச்சர்வமும் எதனைச் சிறிதும் பார்க்கிறதில்லையோ? எது புத்தியாதிகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ? எதனை யவை பிரகாசிக்கச் செய்கிறதில்லையோ? எதனால் இஜ்ஜகமானது வியாபிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ? எதனை யிஜ்ஜகம் சிறிதும் வியாபிக்க வில்லையோ? யாதொன்றன் பிரகாசத்தால் ஜடமான விச்சகலமும் விளங்குகின்றனவோ? எதனது ஸந்நிதி மாத்திரத்தால் தேக, இந்திரிய, மன, புத்திகள் பிரேரேபிக்க (ஏவ)ப்பட்டவை போலத் தத்தங் காரியங்களில் பிரவேசிக்கின்றனவோ? நித்திய ஞான சொரூபமான எதனால் அகங்காராதி தேகார்தமா யுள்ளவையும், விஷயங்களும், சுகாதிகளும் கடத்தைப்போலத் திருசியமாயறியப்படுகின்றனவோ? எதனால் உயிரும், வாக்கும், மற் றவையும் சரிக் (அசை) கின்றனவோ? அந்த அந்த ராத்மா புராண புருஷனாய், நிரந்தரமாய், அகண்ட, பரிபூர்ணமாய், ஆனந்த சொரூபமாய், ஏகமாய், ஸத்ரூபமாய், பிரதி தேகத்திலும் சாஷ்டி (ஞான) மாத்திரமாயிருக்கிறது. இத்தேகத்தின்கண், ஹிருதய 'சூக்சுமில்

அவ்வியாகிருத (சூக்ஷ்ம, வியாபகத்வத்தால் வெளிப்பட்டுத் தோற்றாத) ஆகாசத்தைப் போலப் பிரகாசிக்கின்ற பரிசுத்த ஆத்மாவானது ஆகாசத்தில் சூரியனைப்போலத் தன் தேஜஸால் இவ்வுலகைப் பிரகாசிப்பிக்கின்றது. மன, அகங்காரங்களின் விகாரங்களையும், தேக, இந்திரியப் பிராணிகளின் செயல்களையு மறிவதாய், தப்தாயபபிண்டத்தில் அக்கினிபோலவைகளில் அனுஸ்பூதமா மிருப்பினும் இது ஒன்றைச் செய்கிறது மிலலை. ஒரு விகார மடைகிறது மிலலை. இவ்வாதமா ஜநியாது, மடியாது, பெருக்காது, இளைக்காது. வேறு விகாரங்களு முறாது. கடம் நசிககினும் நசியாத கடாகாசம்போல இத்தேகம மரிக்கினும் மரண முறாத நித்திய ஸ்வரூபமாம். பிரகிருதி (காரண மாயை), விகிருதி (அதன் காரியங்)கட்கு விலக்ஷணமாய், சுத்த ஞான சொரூபமாய், சுத்து, அசத்துக்களைப் பிரகாசிப்பிதது நிர்விசேஷமாய், ஜாக்கிராதி அவஸ்தைகளில் புத்திககு சாக்ஷியாய் இருந்து 'அஹம், அஹம்' எனவே நித்யாபரோக்ஷமாய்ப் பிரகாசிக்கு மப் பரமாதமாவை ஏகாக்கிரசித்தத்தால் 'இந்த நான் பிரஹ்மம்' என்று அனுபவமாயறி. இங்ஙனம் புத்திப் பிரஸாதத்தால் உன்னாதமாவை யுன்னிலேயே நீ யுணர்ந்த வதனால் ஜனன மரணத் தரங்கங்களுள்ள அபாரசம்சார சாகரத்தைக் கடந்து கிருதார்த்தனாய்ப் பிரஹ்மசொரூப மாத்திரமா மிருக்கக்கடவாய்.

அனாத்மாவில் (தானல்லாத் தேகாதிகளில்) அஹம் (நான் எனும்) புத்தியே சர்வானர்த்த ஹேதுவான பந்தமாம். இப்பந்தமானது புருஷனுக்கு ஜனன மரணங் கொடுக்குங் காரணமாய் அஞ்ஞானத்தால் வந்ததாம். இந்த அஞ்ஞானத்தால் அசத்தியமான இத்தேகாதிகளை சுத்தியமாயெண்ணி யிதிலாத்ம புத்தி செய்து கோசகாரப் பூ (பட்டுப்பூச்சி) வாய்நூலால் தன்னைக்காத்துக்கீழ் இன்னோல சப்தாதி விஷயங்களா விதனைப் போஷித்து

நாசமுறுகின்றனர். ஆவரணத்தால் மூடப் பட்டவர்க்
கெல்லாம் விவேகமின்மையின், ஸர்ப்பத்தில் ரஜ்ஜுபுத்தி
போல வஸ்து வல்லாததில் வஸ்து எனும் புத்தி தோற்
றல் சுபாவமாதலால், அகண்டமாய், நித்தியமாய், அத்
வைதமாய், தன் நிர்மலஞான தேஜஸால் சுயம் பிரகா
சித்துக் கொண்டிருக்கும் அனந்த வைபவமுள்ள ஆத்
மாவை சூரியனை ராகு மறைத்தல் போலவே தமோமய
மான இவ்வாவரணசக்தி மறைக்கவும், புருஷனுனவன்
தன் சொருப ஞானத்தை மறந்து, மோகமாகிற முதலை
யால் விழுங்கப்பட்டவனாய், அமமோகத்தால் தானல்லாத
சரீரத்தைத்தானாக எண்ணிக் காமக குரோதாதிகளு
டன்கூடி புத்தி கெட்டு அபபுத்தியி னவஸ்தைகளைத் தை
யும் தன்னதாக அபிமானித்து அதலை விஷய விஷம்
நிரம்பிய அபார சமசார சமுத்திரத்தில் அமிழ்ந்தும்
எழுந்தும் ஓர்கதியின்றி பிரமிககும் படியாக ரஜோகுண
விசேஷப சக்தியானது மகத்தான துன்பஞ் செய்துவைக்
கின்றது. சூரியனது கிரணத்தாலுண்டான மேகபந்திகள்
அச்சூரியனை மறைத்துப்படர்ந்து விருத்தியாதல் போல,
ஆத்மாவில் அஞ்ஞானத்தா லுண்டான அகங்கார பந்த
மும் அவ்வாதமாவை மறைத்துத்தானும் விருத்தியாகின்
றது. மறைக்காலத்தில் மேகங்களால் சூரியன் மறைபட்ட
தினத்தில் பனியும், குளிக்காற்று மதிகமாய் ஜனங்கட்குத்
துக்கந்தருவதுபோல, தமோகுண ஆவரணசக்தி ஆத்மா
வை மறைக்கும்போது, ரஜோகுண விசேஷபசக்தியானது
அவ்வஞ்ஞானியை மோகத்தால்தானல்லாத தேகத்தைத்
தானாக மயங்கச்செய்து நானாவித் துக்கங்களால் மிகவுந்
துன்புறச் செய்வதால் இவ்விரண்டு சக்திகளாலுமே புரு
ஷனுக்குப் பந்தம் வந்தடைந்ததாகும். இச்சம்சாரவீரு
ஷத்திற்குத் தமஸே (ஆவரணமே) பீஜம்; தேகாதீத்புத்
தியே, அங்குரம்; ராகமே, தளிர்; கர்மமே, ஜலம்; தேகமே,
அடிக்கட்டை; உயிர்களே, சாண்கள்; இந்திரியங்களே

பவற்றின் துணிகள்; விஷயங்களே, புஷ்பங்கள்; நானாகர்மத் தாலுண்டான நானாவித துக்கமே, பழம்; அம்மரத்தி லுள்ள ஜீவனே இதனை பகஷிக்கும் பகஷியுமாகும். அஞ்ஞானத்தாலுண்டாய் ஜீவர்க்கு ஜன்ம, மரண, ஜரா துக்காதிகளை மேன்மேலுண்டாக்குவ தாயுள்ள இந்த அனாத்ம சம்சார பந்தமானது, உற்பத்தியின்றிய அனாதி யே ஆயினும், சுருதியைப் பிரமாணமென நம்பி, அதனாற் கூறப்படும் ஸ்வதர்மங்களை நிஷ்காமமா யனுஷ்டிக்குமத னால் உண்டாகு மந்தக் கரணசுத்தியோடு நிரந்தரம் செய்யும் தியானத்தால் மாலின்யமின்றித் தீட்டப்பட்ட ஆத்மாபரோக்ஷஞான மென்னும் வாளினால் சமூலமாய் நாசத்தையடையும். அதன்றிமற்ற அஸ்திர, சஸ்திரங்க ளாலும், வாயு, அக்கினிகளாலும் அதனை சேதிக்க சக்கி யமாகாது.

ஆத்மா, தன்னஞ்ஞான சக்தியின் காரியமான அன்ன மயாதி பஞ்ச கோசங்களால் மூடப்பட்டு, பாசிப் பட லத்தால் மூடப்பட்ட வாபிஜலம்போல சுத்தமாயத் தோற் றவில்லை. ஜலத்தினின்றும் அப்பாசிக் கொத்தினைத் தள் ளும்போது பரிசுத்தமாய், தாக, தாபங்களை நீக்கிப் புரு ஷனுக்குப் பரம செளக்கிய முண்டாக்கும். அந்த ஜலம் போல, சூக்ஷ்ம புத்தியால் ஆத்மாவினின்றும் திருசியப் பஞ்ச கோசங்களை நேதி, நேதி (இதல்ல) எனவே பிரித் துத்தள்ளும் அபவாதத்தால் முஞ்சம் புல்லின் மத்தியில் இஷ்டிகை (தண்டு) போல அந்தத் தேகாதி திரிசியவர்க்கங் கட்டு விலக்ஷணமாய், பிரத்தியக்கா (ஆந்தரமா)ய், பரி சுத்தமாய், ஏகரஸமாய், அசங்கமாய், அக்கிரியமாய், சதானந்த சொரூபமாய், சுயம் பிரகாசித்துக் கொண் டிருக்கும் ஆத்மாவை யறிந்து, பின் ரஜ்ஜுவில் கற்பித சர்ப்பம் ரஜ்ஜுவே யாதல்போல ஆத்மாவில் கற்பிதமான அத்திரிசிய வர்க்கங்களும் ஆத்மாவே யெனப் பிரவிலா

பித்து ஆத்மா மாத்திரமாய் எவனிருக்கின்றானோ? அவனே முக்தனும். ஆதலால் விவேகி, தன் பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு ஆத்மானாதம் விவேசனமே செய்யவேண்டும். அதனால் சச்சிதானந்த சொரூபமான தன்னை யறிந்து ஆனந்த மடைகின்றான். அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்னும் பஞ்ச கோசங்களுள் .—

அன்னததா லுண்டாய், அன்ன முண்பதால் விருத்தியாய், அன்னமின்றேல் நாசமுறு மிரத ஸ்தூல தேகமே அன்னமய கோசம். தோல், ரக்தம், மாமிசம், மேதஸ், அஸ்தி, மலம், மூத்திரம் இவைகள் கூடி மிகவும் அசங்கியமாய், முன்னும் பின்னுமின்றி மத்தியத்தில் 'மாத்திரந் தோன்றி, க்ஷணத்துக்கு க்ஷணம் விகாரமுற்று, ஓர் நியமமு மில்லாமல் கடம்போல திருசியமாய், ஜட்மாய், நானாவாய், நியம்மமாய் (ஏவப்பட்டதாய்) இருக்கும் தேகமானது, சுபாவத்திலேயே இத்தற்கு விலக்ஷணமாய், ஏகமாய், அங்கங்கள் (பாணி, பாதாதி) நசிக்கினும் அவ்வச்சக்திகள் நாசமாகாது ஜீவிததிருப்பதுபோல அஸ்த, பாதாதி அவயவாகாரமான சரீரம் நசிக்கினும் நாசமுறாத நித்தியமாய், பரிசுத்தமாய், தேகம், ஷட்பாவ விகாரங்களான அதன் தர்மம், கர்மம், அவஸ்தை யிவற்றை சாக்ஷி மாத்ரமாயிருந்து சுய மறிந்துக்கொண்டு நியாமகமா (ஏவுகிறதா) யிருக்கும் ஆதமா வாகல் எங்ஙனம்? ஒருபோது மாத்மா வாகமாட்டாது. ஜடனாயுள்ள மூடன துவக்கு, மாமச, அஸ்தி, மல, மூத்திர ராசியான தேகமே அகமென நினைப்பன். சிறிது விவேகமுள்ள கர்மஞானி, தேகம், ஜீவன் இரண்டையுங் கூட்டி நான் என் றெண்ணுவன். விசார சீலனாய், திருடமான விவேக ஞானமுள்ள மகாத்மாவோ? இத்தேக விலக்ஷணமாய்த் தன் மயமாகவே யிருக்கும் பரமார்த்த பிரஹ்ம சொரூபமாகவே

தன்னை யெப்போது மறிவான். தேகாத்ம புத்தியே மனுஷ்யர்க்கு ஜன்மாதி துக்கபீஜ மாதலால், உன் சாயா சரீரம், பிரதி பிம்ப தேகம், மனோராஜ்ய வுடல், சொப் பன வுடம்பு இவைகளில் ஆத்ம புத்தி வைக்காததுபோல தோல், மாமிச, எலும்பாதி விகாரமான இஸ்தூல தேகத் திலும் ஆத்ம புத்தி சிறிதும் வையாது பிரயத்னத்தால் அதனை நீக்கி, சர்வாத்மக, சச்சிதானந்தகன, நிர்விகற்பப் பிரஹ்மத்தில் ஆத்ம புத்தி வைத்ததால் மனதை நாசஞ் செய்து, பரம சார்தி பெறுவாயாக. பின்னை யுனக்குப் பவமே யில்லை. வேதாந்தார்த்தங்களை நன்றா யறிந்த வித்வானாயினும் பிரமையினால் அசத்தான தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை எதுவரை விடமாட்டானோ? அது பரி யந்த மவனுக்கு மோகமும் என்னும் வார்த்தையுங் கூடி யில்லை.

கர்மேந்திரியங்களைந் துடன் பிராணன் சேர்ந்துபிரா ணமய கோசமாம். முற்கூறிய அன்னமய கோசமானது இப்பிராணமயத்தால் பூர்ணமாய் (நிரம்பி)த் தன்கிரியை களில் பிரவீர்த்திக்கின்றது. வாயுவின் விகாரமாய் அத னைப்போலவே யுள் வெளியில் போக்குவரத்துள்ளதாய், இஷ்டம், அநிஷ்டம், அந்நியம், தனது என்றொன்றுங் கிஞ்சித்து மறியாது பரதந்திரமாயிருத்தலின் இப்பிரா ணமய கோசமும் ஆத்மா வாகமாட்டாது.

ஞானேந்திரியங்களைந் துடன் கூடின மனமே மனோ மயகோசமாகும். இது, என்னது, யான் என்று வஸ்து விகற்ப காரணமாய், நானாவிருத்திபேதங்களோடுங் கூடி மகா பலமுள்ளதாய் முற்கூறிய பிராணமய கோசத்தால் சூரிக்கப்பட்டு அதனை முற்றும் பரவியிருக்கும். பஞ்சேந் திரியங்களென்னும் பஞ்சஹோதாசு (ஹோமம் செய் வோர்)களாலே, சப்தாதிவிஷயங்களாகிற நெய்யினாலும், வாசனைகளாகிற சமித்துக்களினாலும் வளர்க்கப்பட்டுமிக

வும் ஜ்வலிக்கின்ற மனோமய அக்கினியானது இந்தப் பிரபஞ்சமெல்லாமுந் தஹிகுகின்றது (தாபமுண்டாக்குகிறது). மனத்தையன்றிவேறு அவித்தையிலலை. அதுவே பவபந்த ஏதுவான அவித்தையாம். அம்மனம் பெருத்தால் அனைத்தும் விருத்தியாய், அது நசிக்கிலனைத்தும் நாசமுறுகின்றது. முன் யாதொரு வஸ்துக்களுமின்றிய ஸ்வபனாவஸ்தையில் மனமே தனசாமர்த்தியத்தால்போக்தா முதலாய்த் தோற்றப்பட்ட ஸ்வபன ஜகமனைத்தையும் எங்ஙனமுண்டாக்குகின்றதோ அங்ஙனமே இந்த ஜாக்கிரத்திலும் மனதாலுண்டாய்த் காணப்பட்ட இவையாவும் அம்மனோவிலாசமேயாம். சுழப்பதியில் மனம் லீனமாகுங்கால் ஒன்றுந் தோற்றாதது யாவர்க்கு மனுபவமாமாதலால், புருஷனுக்கிச சம்சார பந்தமானது மனக்கல்பிதமேயன்றி யுண்மையில் பவபந்தமேயிலலை. வாயுதானே ஆகாசத்தில் மேகங்களைச் சேர்த்துப்பின் விலக்கிவிடுதல் போலும், மனுஷ்யன் காரிற்றூல பசுவைக்கட்டிப் பின்னவிழ்த்து விடுதல் போலும், மனந்தானே முக்குணங்களில் ரஜ, தமகுணங்களைச் சேர்ந்ததால் மலினமாகி, தேகாதி ஸர்வ விஷயங்களிலும் புருஷனுக்கு ராகமு (ஆசையு) ண்டாக்கி பந்தத்தையும், ரஜ, தமமின்றிய சுத்தஸத்வத்தை யனுசரித்ததால் வந்த அவ்விஷயங்களை விஷம்போலகற்றும் வீராகததாலும், விவேகத்தாலும் நிர்மலமாய் மோகஷத்தையுந்தருங் காரணமாயிருத்தலால் புத்திமாண முமுகுஷு அவ்விவேக வைராககிய பிரண்டையும் மூன்னம் திடமாயடையவேண்டும். மனம் என்னும் நாமமுள்ள மகா வியாக்ரமொன்று (ஓர்புலி), விஷயமாகின்ற மகாரணயப் பிரதேசத்தில் எப்போதும் சஞ்சரிக்கின்றதால் சாதுக்களாயுள்ள முமுகுஷுக்கள் அம்மார்க்கமாய்ப் போகவே வேண்டாம். ஜீவனுக்கு ஸ்தூல, சூக்ஷ்ம விஷயங்களனைத்தையும், சரீர, வர்ண ஆசிரம, ஜாதிபேதங்களையும், குணம், கிரியை, ஏது, பலன் இவைகளையும் மனமே யெப்போதுந் தோற்றிவைக்கின்றது. இவ்வற்ப

மனமானது அசங்கசத்ரூப வஸ்துவை மோகிப்பித்து தேக, இந்திரியப் பிராண குணங்களால் பரதிப்பித்து, தன்னுற்செய்யப்பட்ட கர்மபல போகத்தில் நான், எனது எனவே சர்வதா பிரமிக்கச் செய்கிறது. அத்தியாச தோஷத்தால் மனமே புருஷனுக் கிப்பொய்யான சம்சார பந்தத்தைக் கற்பிக்கின்றது. ராஜஸ, தாமஸகுண தோஷங்களுடன் கூடிய அவிவேகிகட் கிதுவே ஜனன மாதிரி துக்கங்கொடுக்குமழலகாரணமாம். வாயுவாஸ்மேக மண்டலம் சுழலவது போல் மனதால் இந்த ஜக மனைத் தும் பிரமைகொண்டு கற்றுக்கொண்டதல்லவா ! இதனாலேயே தத்துவவித்துக்களான பண்டிதர்கள் மனத்தையே அவித் தையென்பார். ஆகையால் முடிசுஷுவானவன் 'தன்பிரயத் தனத்தால் இமமனதைதா' 'சோதிக்கவேண்டும். இது சோ தனை செய்யப்பட்டு சுத்தமாருமபோது மோக்ஷமானது கரதலக்கனி போலாம். மோக்ஷ மாத்திரத்திலுள்ள ஆசையால் இதர விஷயாசையை நிர்மூலமாக்கி சர்வகரு மங்கனையுந் துறந்து சிரத்தையோடு நிரந்தரம் சிரவணத்தி லிஷ்டனாயுள்ளவனை பனத்தின் சுஞ்சல் கபாவத்தை நிவி ருத்திப்பன். அதியந்தமுள்ளதாய், பண்ணியாய், துக்காத் மகமாய், திருசிய விஷயமாயிருத்தலின் இமமநினமயகோ சமும் திருஷ்டாவாய், பரமமாயுள்ள ஆத்மாவாகாது.

பஞ்ச ஸ்ரானேந்திரியங்களுடன் கூடிய புத்தியானது விஞ்ஞானமயகோசமாகும். இதுபுருஷனுக்கு சம்சாரகார ணமாய் பிரகிருதி விகாரமாய் அனாதியாய், சித்திரதி பிம் பத்தைச் சார்ந்து சகல விவகாரங்களையும் நிர்வகிக்கும் அகங்காரசபாவான ஜீவரூபமாய், விருத்தியோடு கூடிய கர்த்தாவாய், ஸ்ரானக்கிரியைகளுள்ளதாய், சர்வதாதே கேந்திரியாதிகளை நானென்றும், அவற்றின் ஆசிரம, தர்ம, கர்ம, குணங்களை என்னென்றும் மிகவும் அபிமானித் துப் பூர்வவாசனைக்குத் தக்கபடி புண்ய பாபகர்மங்களைச் செய்து, அக்கர்மானுசாரமாய் ஊர்த்துவ, அதோலோ

கங்களிற் போவதும் வருவதமாயலைந்து திரிந்து, நானா
 விசித்திரபோனிகளிற்படி, ஜாக்ரா, ஸ்வாநாதி யவஸ்தைக
 ளுற்று, சுக, துக்கங்களாகிற அக்கம்ம பல போகங்களை
 புறிக்கின்றது. இவ்விக்கமான மயாதி கோரங்கட்குள்
 ஹிருநயத்தில் கூடஸ்தனாய், சுயம், ஜோதியாய் ஸ்பரித்து
 (விளங்கி)க் கொண்டிருக்கும் அத்தமா, தபாவமாகவே
 ஏக, சத்திய, சர்வாத்மந, பரிபூர்ண, நிர்விகார பரமாத்
 மாவாயிருந்தும், நன் சந்திதான நாமீப்ய விசேஷத்தால்
 மிகவும் பிரகாசித்து நெருங்கின உபாதி யாயிருக்கும் இவ்
 விஞ்ஞான மயகோச புக்தியின் அத்தியாசதாதாந்தியத்
 தால் (பொய்க்குட் டெறவால்) மித்யா பரிச் சேதமடை
 ந்து 'அக்கோசமே நான்' என்று மண்ணின் வேருகக்
 குடத்தைக் காண்பது போலத் தன்னைத் தனக்கன்யமாக
 வும், கத்ததா, போக்தா வாதியாக அயங்கார முற்ற நிர்
 விகார அங்கினிபோல அனவுமாதியின் தர்மங்களைத் தான
 டைநததாகவும் மதித்து விடாமறினாலாமசாரத்தை யடை
 கின்றது." என்றரைத்த குருவை நோக்கி, "குருபுரத்தே!
 பரமாத்மாவுக்குப் பிராந்திய லேனும், மற்ற எதனாலே
 னும், அனாதி ஜீவ பாவய 'நோன்றிற் றெனின்' அன்வனாதி
 யுபாதிக்கு அந்தடி மில்லையாருமே. இன் றெனின் 'ஜீவ
 பாவமும் நித்தியமாய், சாரார பந்தமும் நங்காதே?
 அங்குனமாயி னிதன் மோஷபுறு லெகங்னம்' இதனை
 யருள் மொய்ய 'வெணரிம்.' எனக் கட்ட சிஷ்யனைப் பார்
 த்து, "விதவா லுன சிஷ்யா! நன்றாய்க் கீகட்டனை. யான்
 கூறு முத்தறிததை சாவநானமார்க் கேள். பிராந்தி
 மோகத்தால் கலபிதமான வஸ்து களை யெல்லாம் பிரமா
 ணத்தால் நன்றாக விசாரிந்துங்கால், ரஜ்ஜுவில் பிராந்தி
 காலத்தில் நோன்றி, யப்பிராந்தி நாசத்தில நாசமுறும்
 சர்ப்பாதி கள்போல, பிராந்தியுள்ளவரை தோற்று மவை,
 'யப்பிராந்தி நீங்கவே யதார்த்த வஸ்து வாகாது அசத்
 தாய் நசித்தலால், அசங்க, நிஷ்கிரிய, நிர்க்குண, நிர்விகார,
 நிராகார, சச்சிதானந்த, பிரத்தியக், ஸாக்ஷி சொரூப

மாய், ஆகாசத்தில் நீலாதிபோலப் பிரமையாலன்றியொரு வஸ்து சம்பந்தமு முறாத ஆத்மாவுக்குப் பிராந்தி ஞானத் தால் வந்த புத்தியாகிற அனாதி மித்யா வுபாதியின் தாதாத்மிய சம்பந்தத்தால் கானல் ஜலம்போற் கற் பிதமான அசத்ய ஜீவ பாவமும், அனாதியே யாமினும், வஸ்து வாகாமையின், ஆத்மாநாத்ம விவேகத்தால், அழு க்கு ஜலத்தி னழுங்கை நீக்கவே நிர்மலமாய்த் தோன்றும் ஜலம்போல, ஆத்மாவினின்றும் அனாதியவீத்யை, அதன் காரியமான அஹங்காராதி யசத்தான உபாதிகளை நேதி செய்து நீக்குமபோது நிர்மலமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும் சுருதி சம்மதமான பிரஹ்மாத்மைக்கிய சத்திய ஞானத் தால் லபபிராந்தி நகிககவே அனாதி பிராகபாவம் அந்த முறல்பிராலும், ஜாக்ரத்தில் சொப்பனப் பிராந்தி நஷ்டமாதல் பாலவும், சமூலமாக (அனாதிய வித்தையாதி யுபாதிகளோடு) நாசத்தை யடையும். ஆத்மானாத்ம விவேகத்தா லுண்டான சத்திய ஞானத்தாலன்றி மற்ற வையால் அசத்திய ஜீவ பாவ பந்த மோஷ முண்டாகாத தால் நீயும் விவேகித்து அஹங்காராதி யசத்துக்களை யகற் றுவாயாக. இந்த விசுஞான மயகோசமும், விகாரியாய், ஜடமாய், பரிசுகின்னமாய், திருசியமாய், கியரிசாரியாய் (ஒரு படித்தாயிராததாய்) இருத்தலின் கிரேஷ்டமான ஆத்மாவாக மாட்டாது. அரித்தியம் நித்தியமாகுமா?

பிரஹ்மானந்தப் பிரதி பிம்பத்துடன் கூடின அவித் தா விருத்தியே ஆனந்த மயகோசம். ஜாக்ர, ஸ்வப்னங் களி லீஷ்ட முண்டாகும்போது தோன்றிப் பிரியம், மோதம், பிரமோதம் (விஷய தரிசன, லாப அனுபவத் தால் முறையே யுண்டாகும் சந்தோஷம்) என்னும் பேதத் தால் சகல ஜீவர்களாலும் ஸ்வல்பமா யனுபவிக்கப்பட்டு, சுழுப்தியில் பிரயத்தனமின்றியே ஆனந்த மயமா யனு தினம் சுகிப்பதால் விசேஷமா யனுபவிக்கப்படுவதாயுள்ள இவ்வானந்த மயகோசத்தின் பூர்ணனுபவத்தையே

ஸாதுக்களாயுள்ள விவேகிகள் சார்வதா அடைவதாகும். ஸோபாதியாய், பிரகிருதி விகாரமாய், புண்ய காரியமாய் விகாரசங்காதங்கனி னுட்பட்டதா பிருத்தலின் இவ்வா னந்த கோசமும் பரமமாயுள்ள அத்மாவாகாது.

இப்பஞ்ச ஃகாசங்களையும் அத்மாவன்மென நீக்குங் கால் அவ்வபவாதததின் முடிவில், இவற்றின் விலகண மாய், அவஸ்தாத் திரப சாக்ஷியாய், கயஞ் ஜோதியாய், நிர்விகார, நிரஞ்ஜன, நித்ய ஃபாதானந்த சொரூபமாய், திருசிய கடமுமாகாது, அதன் தர்மமு முறாது அதனை யறிந்துக்கொண்டிருக்கும் தேவதத்தனைப்போல, திருசிய பஞ்ச கோசங்களு மாகாது, அவற்றின் தர்மமு மடையாது, அவற்றை யறிந்துகொண்டு வகமாய் மிஞ்சித் தோன்றும் இவ்வாதமாவையே 'அஹம்' என அறிய வேண்டும்." என்றுரைத்த குருவைப் பார்த்து சிஷ்ய னானவன், "குருவே! இப்பஞ்ச ஃகாசங்களும் சுத்த மிததை யெனவே புகழ்ததால் நேதி செய்து நீக்கிய பின், சுத்த ரூண்யத்தை யன்றி 'நான்' என மென்றுங் காணே மே. ஆதலால் 'அஹம்' என்றறியததக்க ஆகம வஸ்து வேறே திருக்கின்றது?" என்று வினவக் குருவானவர், "வித்வானுன சிஷ்யா! நீ விசாரத்தில் ஸமர்த்த னாதலா லுண்பை சொன்னாய். 'எது அதனை 'இது' என அறிகின் றதேதா? அது அதற்கு சாக்ஷியாய். அறியாதது காக்ஷி யன்று.' என்னுமநியாயததால் அஸ்திரமாய், நானு ரூப விகாரந்தோடு கூடிய அஹங்காராதி திருசிய வஸ்துக்க ளின் பாவத்தை (இருப்பை)யும், அவற்றின் அபாவ ரூப மான ரூண்யத்தையும், இவற்றின் மேலே ஞான சொரூ பமா பிருந்தறிவதால் அவற்றின் சாக்ஷியாய், மேலில் தன்னை யறிவதற் கொன்றின்றித் தன்னைத் தன் தேஜ ஸால் தான்றுனே யறிவதால் தனக்கும சாக்ஷியாயிருந்து ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, சுழுப்திகளில் வகமாய், பிரத்தியக் காத் மாவாய், ஹிருதயததில், 'அஹம், அஹம்' என்று ஸதா

தானாகவே ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கும் நித்திய ஞான
 னந்த ஆத்மாவை அதி சூக்ஷ்ம புத்தியால் 'அஹம்' (நான்)
 என்றறிவாயாக. மூடனாவன் கட ஜலத்தில் தோன்றும்
 சூரியப் பிரதி பிம்பத்தை சூரிய னென்பன். விவேக,
 கடம், ஜலம், பிரதி பிம்பம், இவற்றை விட்டு ஆகாசத்
 தில் ஏகமாய், தாக்கற்று இம்மூன்றையும் பிரகாசிப்பித்து
 சுயம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரியனை யுள்படி
 யறிவான். அதுபோல அகஞ்ஞாயுள்ள மூடன் பிராந்தி
 யால் தேகத்தின்கண் புத்தி யுபாதியில் தோற்றும் ஆத்மப்
 பிரதி பிம்பமாகிய ஜீவனையே அஹமென் மென்னுவன்.
 விவேக ஞானமுள்ள விதவா'னோ' தேகம், புத்தி, சிதா
 பாச மிவற்றைவிட்டு, ஹிருதயா காசத்தில் ஏகமாய்,
 இவையாவு பற்றுக்கொண்டு நிரநயமாய் சர்வத்திலும்
 நிறைந்து, அபரவாததையுப் பிரகாசிப்பித்து சூக்ஷ்மமாய்,
 வியாபகமாய், ஸத், அஸத்துக்கு விலக்ஷணமாய், உள்,
 வெளியின்றிச் சுயப் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்
 அகண்ட ஞான சொரூபமான தன் நிஜரூப ஆத்மாவை
 நன்றும் விசாரித் தறிந்து, அதனால் நிர்மலனாய், ஜனன,
 மரணாதிக ளற்று, ஒன்றுலும் பயமின்றி, துகரகிதனாய்,
 நிச்சலானந்தகன்சொரூபமாகிருன். ஸதம், ஞான, அனந்த,
 ஆனந்த, ஏகம், நித்ய நிரந்தர, ச்வச்சித்த, சுத்த, பிரத்
 தியக்க பின்ன பிரஹ்மத்தை யுள்ளவாறு அகமென அனு
 பவமாயறிந்த ஞானி மீண்டும் இச்சமசாய மடைதலினறி
 அவ்வத்வைதானந்தப் பிரஹ்மீம யாவதால் 'பிரஹ்மோ
 ஹம்' என்னும் பிரஹ்மத்தைக்கிய ஞானமே ஸம்ஸார
 பந்தத்தினின்றும் முக்திபெற முக்கிய காரணமாம். இந்
 தப் பிரஹ்மீகம் ஞானத்தையன்றி பவபந்த மோக்ஷத
 தில் முமுக்ஷுவுக்கு வேறு வழியில்லை யாதலால், நீயும்
 'அஹம் பிரஹ்மம், பிரஹ்மோஹம், பிரஹ்மை வாஹம்'
 என்றுண்கை யனுபவமாயெப்போது மறிக.

இந்தப் பிரஹ்மமானது, தன்னில் வேறு வஸ்து வின
மையின பரமாதவை கமரகம் மிருக்காரியமான கும
பததிறகு மண ஸுருவ க்கையனறிவேறு ருபமினமையின்,
மணலோ பனறி யனயமாப க்கததைக் காட்ட எவனும
சமாதக னாதமயால், மொத்தாவ சறபிதமேயாய
நாம மாகத்திராயிருக்கும் அசரதிய குமரமும் சததி
யமண மாப திராயததற தற்புமரினமைமினறி சிருத்தல
பீபாலவா, அதிஷ்டாநப தில் சறபிதமா யனயமா கீபாற
நேறறும யாவும் பராதியால் அதிஷ்டாநப யாரோ
பமெனத தோனறலால், தஜகஸ்பாபா கீபாலுணமைமி
லினறி சுதாப பொயயாக திதறறுமவை, அபீப ரஜ
கம தன்னதிஷ்டாநப தித தனயமனறி பரகத்தியே
யாதலகீப லவவதிஷ்டாநபததிற கனயமினறி யதிஷ்டா
நமே யாதல கீபாலவா பிதாஸ்யுள்ள மூடனுக்கு
அகளுநப பிதாயால் தானுநபபுள்ள திரசாவ ஜக
மாய எது வெறு திருதியாய தகதியாபேற நேறறு
கினறதோ' சாதுவீர' யதா தக தோநகலசயில் பிரஹ்ம
காரியமாய, அவவதிஷ்டாநப பிரஹ்மதில் சுறபிதமா
பனயமாய சதயமபேற திதறறு மசாவரம், திராததி
யால் அதிஷ்டாநப பிரஹ்மீய யாரீப ஜகமெனத
தோறறலால், தாய மாகமாய அறபபு மாய பொருளா
யிராது கசதபி க்கையாய, அவவதிஷ்டாநப பிரஹ்மத
திற கனயமாகுது உகயாஸ்தபன ரஹித அசசசகிதா
நந்தப பிரஹ்ம பரகமாத வே யிருக்கின்றது அனறி
யும், பிரஹ்மததிற கனயமாய ஜகா சததியமா யிருக்கிற
தெனின் 'பிரஹ்மகதின பரகாணதவகதிற கானியும்,
'இப்பிரபஞ்ச மனை ததுப பிரஹ்மமீ' என றமமாய அதர்
வண சுருதியில் கூறும விவதததிறகு அபவிமானதவ
விததியும், 'சாவ பூதங்களு மெனனிலிலை, எதலுமயானு
மவறறிலிலை' என றுரைதத சாவகமுலுன ரசவானுக்கு
அசததிய வாதிதவமுப வரும இமமூன்று தோஷங்க

ஞம் ஸாதுககளாயுள்ள மசானகளுசகு சாமத மாகாது
அதுவுமனறி பழுபதியிலுா ஜகம சிறிதும சோனறது
முறகூறியபடி வீராரிககி ரொபபன ஜசம பீபாஸ வெறும
பொயயாபபோதலின அங்ஙனம் கூறும மோசம ஸுத அம
மூடா வசனம் தூங்குலோனது பிதறறலெபால் சதகிய
மாம. அதனால பிரஹ்ம பீர எங்கும் ஏதாயப பிரகாடிக
கின்றது அகவியையாய அருப அகிரிய, அவயகத,
அவனியய, அபரிபீர, அகியாக்ரஹி, சசகிய, ராத,
பரிசுதத, அனாதரஸ ரொஸுபமாய, மாயையால் செய
யப்பட்ட சாவ பகாஸூமினறி நிதய, சிராக்ர, நிஷ்
கள, சிரஞ்சன, சிபாஸ, நிவ்சறா சயள ஜோதியாய,
ஞாகிரு, ஞான சீஸய மொனனு திரிபு ருனப, சேவல,
அகண்ட சினமாகரமாய சகா ப்ரகாடிககு மிகத பரப
பிரஹ்ம தகதுவகதை ஞானி ள்றிகெழுப்பின

சிஷ்யனே பற்றவும, வீடவு கூடாதகாப, மன,
வாக்கு கடாசகாரமாய அபரிசீமயமாய, ஆதி யந்த
மற்ற அபபரி தூணபரிஸாஸ, நாடி, பியு மற்ற
ஜீவாகளுமம் பெவா சிசாதிபபபட்டுத 'தத'
'துவம்' பசங்ளா லறியபபபட்ட பரிஸா ஜீவாசு, 'தத
துவமலி' பசா வாக்யபுரி ின்னு மனைக மகா வாக
கியங்களும், முறைசயாசவரனத பாயயாதியும், ஜீவ
னது பஞ்ச கோசங்களு மெனனபபட்ட கற்பக அசத
திய காரண காரிய வுபாசாளால் பரியனு, மினமினியும்,
ராஜனும சேவகனும, ருடிசகிபும மினறும், பீருவும
அணுவும்போன பிசீரப பாயங்களுற்று ஏகத்துவ
முறத வாசசியா ததததால ஸ்கிபங் கூறும், லக்ஷணை
களில இங்கு பயனினறிய ஐஹகி, அஜகதி (வீட்டது வீடா
தது)களை வீட்டி ஜகதசகி (வீட்டுவீடாத) லக்ஷணையால்,
'சோயந தேவததத', னன்னும வாசனனது வீரோத
தாமங்களை புகி யவன தேகங்வு மறிப்பபதுபோல,
பிரஹ்மத்தில கற்பதததுவைதகதை நிஷ்ஷதிகும அச

சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், நன் விவேக ஞானத்தாலும், ரஜ்ஜுவில் சுர்ப்பம், சொப்பனம்போலக் கற்பிதமாய், அசத்தியமான திருசிய விருத்த வ்யாதினை யிரண்டிடத் தும் 'நேதி, நேதி' யென யுத்திகொண்டு நீங்கவே, முறை யே ராஜ்யபார, 'நேடயாதிகளாற்ற ராஜ, சேவக ரதுபா திகளை யுகற்றும்போது, ராஜ, சேவக சில்லாமல் மணுஷ யத்வத்தா 'மில்லா'னுவதுபோல், சகவர ஜீவரின்னி, சின் மாத்ரமாய், அகண்டே கரதமாய் விருத்தமின்றி சேஷித்து (மிஞ்சி) நின்ற சுத்தமான லக்ஷ்யார்த்தத்தால் கபாவ ஐக் கியத்தை நன்றாய்க்கூறுகின்றன. இந்தப் பிரஹ்மாத்மைக் கிய வகண்ட பாவத்தை மஹத்துக் தளராய்ள்ள ஞானிகள் பரிசயிப்பதால், நியும் நேகா நியசுத்தாக்களை நானன்றென நன்றா யபவதித்து மொகசித்தமாய், அகாசம்போ லதி சூக்ஷ்மமாய் வர்ப்போதும் பிரகாசித்தும் சத்திய ஞான னந்த பரிபூர்ண பிரஹ்மே மகாஎன்று தெளிவான புத் தியா லுள்ள யறிவாயாக. மஹாலிங்குண்டாய், மண்மய மாகவே யிருக்கும் நடபதி சகலபுமான் மாத்ரமே யாதல் போல் சதஸ்ரூபப் பிரஹ்மததி லுண்டாய், பிரஹ்ம மயமா கவே யிருக்கும் இவ்வுல கண்டத் தும் பிரஹ்ம மாத்ரமா யும், ரொப்பனத்தலை நித்தியரயாத் கற்பிக்கப்பட்ட தேச, கால, விஷய, நூநூறு புதலிய சர்வமும் மித்தை யாதல்போல் இந்த ஜா கவிரத்தி லும தன்னஞ்ஞானத்தால் கல்பிக்கப்பட்டன்யம்போற நேற்றும் தேச, கரண, பிராண, அகங்காராதி ஜகம சுத்த மித்தையாயும் இருத் தலால், தன்ன லன்யமா யெதுவுமின்றி சத்தியமாய், ஆத் மாவா யிருக்கும் அதிசாந்த, திர்மல, அத்வைதப் பிரஹ்ம மெதுவோ? சத்தியமாக, அது நீயாகிரும் (தத்துவமகி). ஜன்மாதி ஷட்பாவ விகாரங்களும், ஜாதி, நீதி, குல, கோத் திர, நாம, ரூப, குறி, குண, குண (நல்ல) தோஷ, ஆதி, வியாதிகளும், பசி, தாக, சோக, மோக, ஜரா, மரண மென்னும் ஷடீர்மிகளும், தேச, கால, விஷயாதிகளுமின்றி, சகல வாக்குகளாலு மறியப்படாது ஞானக்கண்ணு லறி

மகாமகோபாத்தாயா, டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

யப்படுவதாய், யோகிகளது ஹிருதயத்தால் பாவிக்கப் பட்டு,மற்றக் கரணங்களால் பாவிக்கப்படாததாய்,ஸ்தூல புத்தியான தறிதற்கரியதாய், பிராந்தி கல்பித மித்யா ஜகத்திற்கும், தனக்கும் தானே யாகியமானதாய், ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, நாச ஏதுவாய், காரிய நானூரூப சர்வ ஜகத்திற்கும், தனக்கு வேறு காரணமின்றிய பரம காரண மாயினும், காரண, காரிய விலக்ஷணமாய், ஸத், அஸத் விலக்ஷணமாய், க்ஷர (மாயா காரயம்), அக்ஷர (மாயை) விலக்ஷண பரவாக்ஷரமாய், பிரமையால் குவின்மகேபோல் நாம, ரூப, குண, விகார, பேதமாய்த் தோற்றினாலும் நிர்நாம,நிரூப, நிர்க்குண, நிர்விபேத, நிர்விகாரமாய், நிஸ் தரங்க சமுத்திரமபோல் நிசரலமாய், நித்ய, நிஷ்கல, நிரஞ்சன, நிருபம, நிர்விகற்ப, நித்யமுத்த, அவ்யய, அனாதி, பரிசுத்த, பிராகபர, பரத்தியக், அகண்ட, பரி பூர்ண,சத்திய, வானகன, அநாத, அனாத, ஏக ரசமாயுள்ள பிரஹ்ம மெதுவே? சத்தியமாய் 'அது நீயாகிய' (சத்தாவமஸி). இவ்வர்த்தத்தை யுகதியோடு பூக்ஷிம புத்தியால் ஹிருதயத்தில் பின்னமின்றி நிசரலமாய் எப்போதும் சிந்தை செய். அதனால் கரதல ஜலமகேபோல் சம்சய மின்றிய தத்துவ ஞானமுண்டாகும். சேனாசமுத மத்தியில் அரணைப்போல தேகாதி சங்கடதங்கட்குள் ஞான மாத்ரமா யிருக்குப பிரஹ்ம ரூப அகமாவை விவேசித் தறிந்து அதற் கன்யாபோற மேன்றும் திருசிய வர்க்கங்களை யவ்வஸ்துவாகவே பிரவீலிப்த்து அவ்வாதமாவாகவே யெப்போது மிருப்பதா லானந்தமுற்று பசார்தனாவாய். புத்தியாகின்ற குகையிலே ரத, அஸத்துக்கு விலக்ஷணமான அதவீதீய சத்தியப் பிரஹ்ம வஸ்து விருக்கின்றது.எவன் அவ்வஸ்துவாகவே யெப்போதும் அந்த ஹிருதய குகையில் ஸ்திரமாய் வசிக்கின்றானே? அவனுக்குப் பின்னர் சரீர குகையில் பிரவேசமே யில்லை (பிறப்பில்லை).

இவ்வாறு வஸ்துவை யறிந்தாலுங்கூட, சம்சார காரணமாய், நான் கர்த்தா, போக்தா என மிகவும் கெட்டிப்

பட்டு மகா பலமுள்ள அனாதி வாசனையானது அடிக்கடி தடையாக வரும். சுவாத்தும் திருஷ்டியால் ஸ்திரமாகத் தன்னிலை நின்று செறிதும் தவிராத தன் பிரயத்னத்தால் வரும் அவ்வாசனைகளை யப்போதே அடக்கவிடு. வாசனா ஷயத்தைத் தான் வசிஷ்டாதி முனிசுவரர் முக்தி யென்பார். லோக வாசனை, தேச வாசனை, சாஸ்திர வாசனைகளால் ஆத்ம ஞானம் உளளபடி தோன்றுது. அன்றி 'சம்சார காராக்கிருதத்தி (சுறைச்சாலையி) னின்று மோக்ஷமுற (விடுபட) இச்சிப்பவாங்கு இவ்வாசனாத் திரயமும் இருப்பு விலங்காம்' என்றறிநாடு முறைப்பதால் லோகப்பற்று சாஸ்திரப் பற்றுடன், தேசத்தைப் பிராரப்தம் போஷிக்குமெனாந்திட நிசயத்தால் 'தேசப்பற்றையும் விடுத்து, மகா தைரியவானாய், எலிப்பின்றி மிக முயற்சித்து, சுத்துவ, ரஜோகுணங்கவால் தமோ குணமும, மிசிர சுத்துவத்தால் ரஜசம, சுத்தந்தால் மிசிரமும் போவதால் சுத்த சுத்வத்தை யனுசரித்தவனாய், சாவதான சித்தத் தோடு 'தந்தவமசி' முதலிய மகா வாக்கியங்களால் ஜீவப் பிரஹ்மா பேதங் கூறாம நருகிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும், ஸ்வானுவதத்தாலும், 'நான் ஜீவனன்று, புத்தி விருத்தி சாக்ஷியாய் அஹமென அனுபவமாகும் நானே அகண்ட பரிபூர்ணப் பிரஹ்மம்; அந்தப் பிரஹ்மமே நான்' என்னும் அகண்டப் பிரஹ்மாத்மைக்கிய விருத்தி நானகத்தை, இத்தேசத்தில் அகம் புத்தி சேஷமில்லாது நாசமுறும் வரையிலும், சொப்பனம்போ லிஜ்ஜீவ ஜகத் தோற்றம் விளங்கும் பரியந்தமும், பிணை யெடுத்தல், ஜல, மல விசர்ஜனை மின்றி தியானிக் கற்பமும் வேறு வேலை யின்மையி னெல்லாக் காலத்திலும், நித்திரை, லோக வார்த்தை, சப்தாதி விஷயங்கள், சுவாத்தும் சிந்தனையை மறத்தல் இவைகட்குக் கால் நொடி நேரமு மிடங்கொடாமல் நிரந்தரமாய் ஹிருத யத்தில் அனுசந்தானிக்கும் ஏகாத்தும் நிஷ்டாபலத்தால்,

வாசனையற்று வஸ்துவில் திடபுத்தி யுண்டாகற்பொருட்டு அவ்வாசனா வேகத்தால் ஒவ்வொரு கால முண்மைபோற் றோற்றிவரும் தேகேந்திரியாதிகளில் நான், என்னது, எனும் எண்ணமாகின்ற அத்தியாச மனைத்தையும் அடியோடு நீக்கிவிடுக. ஜலாதி சம்பந்தத்தால் தோற்றமும் தூர்க்கந்தத்தால் மறைபட்டது போன்றிருக்கும் அகிற் கட்டையின் சுபாவ சுகந்தமானது, அக்கடடையை அரைப்பதால் தூர்க்கந்தம் நீங்கவே சுயமாய்ப் பிரகாசிப்பதுபோல இந்நிரந்தர ஞானப்பிராச மென்னும் அரைத்தலால், மனம் ஆதமாவில் வயிடுகு மவ்வளவே வாசனையும் நீங்கலால், சந்தைய ஆதமாவில் நிஷ்டையால் யோகிகட்கு மனம் நாசமுற, அதுனால் ஹிநுதயத்துள்ள அனாத்ம பாகிய வாசனைகள் நிரவேஷமாய் நீங்கவே, அவ்வாசனா ஜலதத்தால் மறைபட்டது போன்றிருந்த பரம ஆத்மானுபூதியும் பிரதி பந்தவின்றி, சிம்பலமாய், சுயமே பிரகாசிக்கும், சர்வப் பிரகாசத்தாலும் திருசுயமாய்த் தோன்றுப அகங்காராதி சர்வமும் பொய்யாய், விகாரியாய், க்ஷணிகமாய் காணப்படுவதால் சாவதையு மறிதல் கூடாது ஜடமா நிரூபிக்கலால், இவ்வகங்காராதிகளையும், மனோத, சொரப்பன, சுழுபதிகளில் அடிக்கடி யில் லாததாய்க காணப்படு மவற்றின் விகாரங்களையும், சுழுப்தியிலும் நீங்காதிருந் தறிவதனால் கருதி சொல்லுமபடி ஜன்ம நாசமின்றிய நிகதியமாய், ராக்ஷியாய், நிர்விகாரமாய், சத்து, அசத்து விலக்ஷணமா யிருக்கும் 'அஹம்' பதார்த்தப் பிரததியக் காதமா வாகா. ஆதலால் மாதா பிதாக்களின் மலத்தால் பிறந்த மல, மாமிச மயபிண்டமான இப்பிண தேகத்தைச் சண்டாளனபோலதி தூரத்தில் நீக்கி, இத்துலத்திலும், புத்தி கற்பித இத னபிமா னத்திலும், இதிலுள்ள நாம, ரூப, குல, கோத்திர, ஜாதி, ஆசிரமாதிகளிலும், அங்ஙனமே லிங்க தேகத்திலும், கர்த்திருத்துவாதி யதன் தர்மங்களிலும் அகம் புத்தியை விடுத்துச் சத்திய ஞானானந்த ஆத்மாவில் அகம் புத்தி

வைத்து எவ்வஸ்துவில் கண்ணாடியில் நகரப் பிரதி பிம்பம்போலித்துக் கெல்லாமை சாயா மாந்திரமாய் விளங்குகிறதோ? அந்த சர்வாதிஷ்டான சுயம் பிரகாசப் பிரஹ்மத்தில் பதா கிசந்தில் கடை காசத்தையேபோல ஆத்மாவைப் பிரதிபலித்து 'அது நான்' என்று அபின்னமாய், அருட, அக்ஷிய, அந்வைத, அகண்ட, சபகிதானந்த சொரூபமான நான் நிஜ ரூபத்தை யனுபவமா யறிந்து கூத்தாடி தன் நிஜ ரூப மடைந்து வேஷ ரூபத்தை நீக்கி விடுதல் போலிய பொய் யுடம்பைவிட்டு, இப்பின்னாண்ட பிரஹ்மாண்டத்தை மலபாண்டமாய் விசாரித்து அறிவாலகற்றி, அநிசகல அகண்ட பாவந்தால் அகண்ட சுகரூப தேவல பிரஹ்ம மாந்திரமாய் சதாநாலும் கம்மாகவே யிருந்து கிருத கிருததையனுப்ப பரம சாந்தி யடைவாயாக.

புருஷனுக்கு சம்சார நாரணமான பிரதி பந்தங்களனைக மிருக்கிறும், அதில் விசாரமாக முனைக்கும அகங்காரமே யவை யகந்தகிற்று மாதி காரணமாம். அனைத மகிமை யுள்ள அகண்ட, எகரா, திவினார, ரத்திய ஞானானந்த மூர்த்தியான வுளக்கு இவ்வகங்காரத்தோடு அத்தியாச தாத்தாமிய வாதநா லெரிய ஜன்ம, மரண, ஜரா, துக்காதி சாசாரிய வந்தடைந்ததன்றி சபாவமாக சிறிது மில்லாமையானும், மீதகந்தில் விஷ தேவதம் அற்ப மிருக்கினும் ஆரோகிய மில்லாதது போல, அற்ப மேனும் அஹங்காரத்தோடு சம்பந்த மிருக்கும்வரை யார்க்கு மொவ்வளவும் மோகடி மென்னும் பேச்சு. மில்லாததாலும், தமசால் மூடப் பட்ட மூட புத்தியால் முன்பு தோன்றிய அகங்காரமும், அதன் காரிய நாலு விகற்பமும் சேட மின்றி யத்தியந்தம் நசித்தலால் பிரஹ்மாத்மைக்கிய ஸ்திதி பிரதி பந்த மின்றி விளங்கலின், பிரத்தியக்காதமதத்துவ விவேகத்தால் 'அது நான்' எனவே சுயம்பிரகாச,பரிபூர்ண, சதானந்த ஸ்வரூபத்திதுவத்தை

யடைந்து ராகுவால் விடுபட்டு நிர் மலமாய்ப் பிரகாசிக்
கும் பூர்ண சந்திரனைப் போல் அவ்வகங்கார முக்தன்
அதுவாகவே சதா பிரகாசிப்பதாலும், ஹிருதய மாகின்ற
பூமியில் மகா பல முள்ள அகங்கார ரென்னு மதி பயங்
கர சர்ப்பத்தால் சுற்றப்பட்டு அதன் குணத்திரயமென்
னும் சிரத்திரயத்தால் எவருமடையாவிண்ணம் ரக்ஷிக்கப்
படுகின்ற பூர்ணநாதம் கொடுக்கும் பிரஹ்மானாத
மஹா நிதியை, மகா தைரியத்தோடு சுருதி சமமத அனு
பவ ஞான மென்னும் பெரிய வானினால் அதன் கோர
மான தலை மூன்றையும் வெட்டி அவ்வகங்கார முத்தலைப்
பாம்பை முற்றுந் தொலைத்தவனே அடைந்தனுபவிக்க
சமர்த்ததைதலாலும், நீயும், கர்த்தாவாய், விகாரியாய்
ஆத்மப் பிரதி பிம்ப முற்று அதனால் சத்துப போல்
தோன்றும் அகங்காரத்தில் ஆதாம புத்தி விட்டு அவ்வ
கங்காராதிகளிற் றொன்ற ன்ருத்தியினை யநதர் முகமாகத்
திருப்பி, புஜிப்பவன் தொண்டையிடைத்த முன் போலு
னக்குத் திங்கு செய்து வந்த உன் சத்துருவான அகங்
காரத்தை ஞான வாளால் கொன்று, உன் பரமர்த்த
சொருப மடைந்ததால் இதர ஆனையை விட்டவனாய்
ஸ்வஸ்வரூப சாமரூப சுகந்தை நிஷ்டப்படி நன்றாயனு
பவித்துப் பூர்ணத்மாவாய் அநநிர்னிகற்பப் பிரஹ்ம பதத்
தில் எப்போதும் தூஷணீப பாவ (மௌன) முற்றிருக்
கக் கடவாய்.

இவ்வாறு அகங்காரம் கொல்லப்பட்டாலும், பின்
னர் க்ஷணமாத்ரமேனும் மனதால் சிந்திக்கப் படிந்
மீண்டு முயிர் பெற்றுக் காற்றூ லையுங் கார்கால மேகம்
போலனந்த விஷேபங்கள் செய்யு மாதலாலும், தேகாதி
திருசிய விஷயங்களில் நான், எனது முதலிய சிந்தனை
யுள்ளவனே பாசு பெத்தனும், அஃதெற்றவன் முக்தனு
மாகலின், விஷய சிந்தனை யே பேத பாவத்தால் பவ பந்த
ஏதுவாகலானும், இவ்விஷய சிந்தனையால் அவ்வகங்கார

சத்துருவுக்குக் கொஞ்சமு மிடங் கொடுக்க லாகாது. வாடிய, எலுமிச்ச மரத்திற்கு விடும் ஜலம்போ லிச்சிந்த னையே அகங்கார முயிர் பெற்றெழுந் காரண மாகும். காரிய விருத்தியால் காரண பீஜமும் விருத்தியாய்க் காரிய நாசத்தால் பீஜபு ம. நசிப்பதைப் பார்த்தலால், முன்னம் காரியத் (சிருத்தனக்) தை நிக்ருக. காரிய சிந்தனை வளர்ந் தால் காரண அகமாதி வாசனையு அவ்வாசனா விருத்தி யால் சிந்தனையும் விருத்தி யாகும். அச்சிந்தனையால் பாகியக் கிரியை யுண்டாம். இவ்விரண்டாலும் அவ்வா சனை மிக வளர்ந்து புருஷ ரணைவர்க்கும் பல வித சம்சார பந்த முண்டாக்கும். இப்பந்தத்தைச் சேதிக்க முன் சொன்ன மூன்றையும் நசிப்பிக்க வேண்டு மாதலாலும், அதற்கு ரர்வாதேச, சர்வகால, சர்வாவஸ்தையிலும், 'நானா ரூபமாய்க் தேதான்று மிசசர்வமும் பிரஹ்மமாத்திரம்' என்னும் திருஷ்டியை மிக நல்ல உபாய மானதாலும், இந்தப் பிரஹ்ம பாவனையின் பலத்தால் முன்னம் கிரியை ஒடுங்கு அதனால் சிந்தனை (நினைவு) நிறக்க, அதனால் வாசனை க்ஷயமாகும். அவ்வாசனாக்ஷயமே மீமாக்ஷ மாகும். இங்ஙனம் 'ஸ்ர்வம் பிரஹ்மம்' என்னும் சத் வாசனா முதிர்ச் சியால் அருணப்பிரபையால் இருள் 'போல அகமாதி மலின வாசனைகள் லயிந்துப் பின் சூரிய னுதிக்கவே இருட்டும், அதன் காரிய ரர்வானித்தங்களும் சிறிது மின்றி நசிப்பது போல, அதனைவதா நைதானுபவ முதிக்கவே பந்தமும், அதனால் வந்த துக்க 'லேசமுமின்றி முற்றும் நசிப்பதால் நீயும் திருசியமாய்த் தோற்று மிவை களைப் பிரஹ்ம மாத்திரமாய்ப் பிரவ்ஸாபித்து 'அவ் வானந்த கனப்பிரஹ்ம மாத்ரோஹம்' எனும் நிச்சலபாவ னையால் பாகியத்திலோ? ஆநதரத்திலோ? சார்வகாலமும் சமாதி நிஷ்டனாய்க் கர்மபந்த முள்ளவரையிலும் காலங் கழித்துவா.

இப்பிரஹ்ம நிஷ்டையை எக்காலத்தும் கிஞ்சித்தும் விட (நிஷ்டையில் பிரமாதம் பண்ண) க் கூடாது, விடின்,

அப்பிரமாதமே (நிஷ்டை தவிர்தலை) மிருத்யு வாரு
மென்று பிரஹ்ம புத்திரரான * ஸனத்கஜாத பகவான்
விசேஷித் துரைத்திருப்பதன்றி ஸ்வஸ்வரூபத்தினின்று
நமுவும் பிரமாதத்தால் மோகமும், அதனால் அகம் பாவ
மும், அதனால் பந்தமும், அதனால் துன்பமுண்டாவதால்
ஞானிக்கிப் பிரமாதத்தை யன்றி வேறு அனந்த மில்லை.
ஜலத்தினின்றும் விலக்கப்பட்ட பாசியானது சற்றும் நில்
லாது மீண்டு மதனை மறைத்தல் போல பஹிர் முகப்
பட்ட புருஷன் பிராக்ஞா (ஞானியா) யினும மாயை அவ
ரணம் செய்தலால், தன்னை மறந்த மறதியானது விஷய
மார்க்கமாய்ச் செல்லு மந்த விதவானான பராபுருஷனும்
வியபிசாரி ஸ்திரீயானவள் தன்னிடத்தில் மோகமுள்ள
ஜார புருஷனை யலைப்பது போல புத்தி தொஷங்களால்
பலவாறு ஆட்டிவைக்கும். என்னை? பிரமாதத்தினால்
சித்தமானது சுவைவ ரூபமாகின்ற கஷ்டத்தில் நின்று
அற்பம். நமுவுமாயின் கையினின்று நமுவிய படிக்கட்டின்
மேல் விழுந்த பந்தைப் போலாங்காங்கு பாசிய விஷயங்
களில் பாய்ந்து விழும். பின்னர் அவ்விஷயங்களை நல்ல
தென ஸங்கற்பிக்கும். அதனால் இது நமகு வேண்டும்
என்னும் காமமுண்டாம். அக்காமத்தால் புருஷனுக்கு
அவ் விஷயானுபவத்திற் குள்ள பிரவிருத்தி யுண்டாகும்.
அப்பிர விருத்தி யால் ஸ்வரூப நிஷ்டை விட்டுப் போய்
அதோகதியிலாழ்ந்து திரும்பியேறி சொரூபத்தை யடை
தலின்றி நாசமுறுவான். ஆதலால் பிரஹ்ம நிஷ்டையில்
செய்யும் பிரமாதத்தை யன்றிப் பிரஹ்ம நிஷ்டராயுள்ள
விவேகிகட்கு வேறு மிருத்யு வில்லை. அந்நிரந்தர நிஷ்டை
யுள்ளவனை சித்தி பெறுவா னாதலால் சர்வானர்த்த ஏது
வான பிரமாதத்தாலுண்டாகும் சங்கற்பத்தைத் தள்ளி
சாவதானமாய் அச்சொரூப நிஷ்டைகவே யிரு.

* தவியில் வசிஷ்டரெனப்பட்டிருக்கிறது.

ஜீவித்திருக்கு மிப்போகே பிரஹ்மாகாரமாக இருக்கும் முக்தி யுற்றவ (முக்த) னே, விதேக ஸ்திதியிலும் அங்குனமே பிரகாசிப்பன். 'பேசுதிருஷ்டி யற்பமேனு முள்ளவர்க்கு பிதி யுண்டாம்' என யஜுர் வேத முரைத்தலின், பிரமாதத்தா லெப்போ தாதாவது பரிபூர்ணப் பிரஹ்மத்தில் அனுமாதர பேதம் பார்ப்பவன் அப்பின்ன திருஷ்டியால் பயந்த யடைவதுடன் நானாவித சுருதி ஸ்மிருதி நியாயங்களால் கிஷேதி நகப்பட்ட அசத்தான தேகாதி திருசியத்தில் அகம் புத்தி செய்பவன் நிஷித்த கர்மம் செய்யும் பாபியைப்போல அக்கத்தின் மேல் துக்கத்தைப் படைவன். அன்றி சந்தியானு சந்தான பரன் (மெய்பன்) துக்கவிமுக்தனாய் மகத்துவமடைவதையும் மிகபானுசந்தான பரன் (பொய்யன்) நாசமுறுவதையும்*. அரோர, சோரர்களிடத்துப் பார்த்தலாலும் அசத்தாயுள்ள பாகிய விஷய நிரோதந்தால் மனப்பிரசாதமு (தெளிவு) ய், அதனால் பரமாத்ம தர்சன (ஞான) மும், அதனால் சமசார பந்த நாசமும், சித்திப்பதால் பாகிய நிரோதமே மோக்ஷமார்கக மாதலாலும் சத்தியா சத்திய விவேகியாய், சுருதிப் பிரமாணத்தால் பரமாத்ம நிர்ணய மறிந்த புத்தியானாயுள்ள எந்த முமுக்ஷு தான் அசத்தானது தன் நாச ஹேதுவென்றறிந்தும் பாலன போலத்தைப் பற்றுவன்' எனும் பற்று னாதலாலும், மென்மேலும் துர்வாசனையையே விருத்தியாக்கிப் புந்த ஹேதுவா யுள்ள அசத்திய பாகியானுசந்தானத்தை விட்டு விவேகியாயுள்ள யதியானவன் 'சத்திய ஞானானந்த பரபிரஹ்மை வாஹம்' என மனுபூதியால் அவித்யா காரிய சர்வ துக்கங்களையும் நீக்கிப் பரமானந்தங் கொடுக்கும் பிரஹ்ம நிஷ்டையில் தற்பரனா யிருக்க

* களவில சம்சயமுள்ள பதின்மர் கைகளிலும் காயந்த இரும்பைக் கொடுக்க எடுத்தவனை மாத்திரம் தகிக்க மற்றவர் சுகமுறுகின்றனர்.

வேண்டும். விரோத லக்ஷண முற்றிருத்தலின், ஜாக்கிர முள்ளவனுக்கு சுழுப்தியும், சுழுப்தனுக்கு ஜாக்கிரமும் மில்லாததுபோல தேகாதி யபிமான முள்ளவனுக்கு முக்தியும், சராசரங்களினுள் வெளியிலும் தன்னை யேகமாய் அவைகட்கு சாஷ்டியாயும், அதிஷ்டானமாயும் சூக்ஷ்மமான தன் மனத்தால் பார்க்கும் சர்வாத்ம பாவத்தினால் சர்வோபாதிகளையும் நீக்கி யகண்ட பரிபூர்ணமா யிருப்பவனே முக்தனாகலின் அம்முக்தனுக்கு தேகாதி யபிமானமு மில்லை. ஆதலால் இசசர்வாத்ம பாவத்தையன்றி சர்வப் பிரகாரத்தாலும் பவபந்த மோக்ஷத்திற்கு வேறு வழி யெதுவுமின்று. சர்வாத்ம பாவமோ? சதா காலமும் ஆத்மாவில் நிஷ்டையால் திருசியத்தைப் பற்றுதற்கு உவதால் விதித்தியாகும். தேகாத்ம புத்தியோடு பா ஹிய விஷயானுபவத்தில் ஆசையுள்ள மனமுடையவனாய் அதற்கான கிரியைகளையே எப்போதுப செய்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு எவ்வாறு திரிசியத்தை யகற்றக்கூடும்? கூடாதாகலின், ஸர்வ, தர்ம, கர்ம, விஷயங்களையும் துறந்து தத்வ க்ஞனாய், நிரந்தர மாத்ம நிஷ்டாபரனாய், சதானந்தத்தி லாசக்தியுள்ள மனதுடையவனுக்கே பிரயத்னத்தால் திருசிய நீக்கக்கூடும். இவ்வாறு திரிசியத்தை நீக்கி சந்ததமும் சர்வாத்ம பாவம் சித்தித்தற் பொருட்டே 'சாந்தோதாந்த:' எனும் சுருதியானது சாந்தராயுள்ள யதிகட்கு சிரவணாதி கர்மஞ், செய்தபின் சர்வதா நிர்விகற்ப சமாதியை விதிக்கின்றது. ஆதலால் அந்நிச்சல நிர்விகற்ப சமாதியடைந்தவனன்றி அனந்தகோடி ஜன்மாந்தர் வாசனை யுள்ளவன் எவ்வித பன்முக னாயினும் அகங்காராதி திருசிய நாசஞ்செய்ய ஒருபோதும் சக்கியமாகாது.

ஆவரண சக்தியின் பலத்தினால் விசேஷ சக்தியானது அக்ஞனாகின்ற புருஷனை மோக காரணமாயுள்ள இவ்வகங்காரத்தோடு கூட்டி வைத்து அதனை குணங்க

ளால் விருதாவாய்ப் பேய்ப்பா லாட்டி வைககின்றதா
லும், இவ்வாவரணம் நசிக்கின் ஆத்மா சம்சயாதிப் பிரதி
பந்த ரகிதமாய் சுயம் பிரகாசிக்கும், வீக்ஷபமு மில்லா
மற் போம். இருக்கினும் சுதகப பொய்யாகவே தோற்
றிக்கொண்டிருக்கு மாதலாலும், இவ்வாவரணம் நசியா
விடின் வீக்ஷபமும நசியா தாதலாலும், கூர் ஜல விபா
கம போலிருக், திருசிய விபாகத்திலேயே அவ்வாவர
ணம் நசிக்கு மாதலாலும், ஸ்பஷ்டமான ஞானத்தால்
பிறந்த நல்ல விவேகமே கிருக் (ஆன்மா), திரிசிய (அனா
ன்மா)ங்களை நன்றாய் பிரித்து அவித்யா காரிய மோக
ரூப பந்தத்தைக் கெட்டுக்கு மாதலாலும், விவேகியாய்ள்ள
புருஷன் 'அவித்தையா லுண்டான புத்தி தானே ஆய
அக்கினி சம்பந்தம்போல சுதரூப ஆத்மாவோடு மித்யா
தாதாத்மிய முற்று நூதூந, ஞான, ஜேயப பிரபஞ்சா
காரமாய் விஜ்ஞமரிகதனின் சித்தப் பிரமண, மனோரத,
சொப்பன மிவைகளிற் போலக் காண்பாடு மவை அசத்
யமே யாவதோடு பிரகிருதி விகாரமான இவ்வகங்காராதி
தேகாத்மா ய்ள்ளவையும், மற்றந் திருசியமாய்ள்ள
சர்வ விஷயங்களும கூடினாகதில் நானு விகார முறுவன்;
சத்திய ஆத்மா 'வா' ஷர் காலும் விகார முறுவன். சுத
சத் திலக்ஷணமாய், புத்தியாதி சாக்ஷியாய் 'அகம்', பத
லக்ஷயாத்மா யிருக்கும் இவ்வேக நித்தியாத்வைத
அகண்ட ஞான பிரதத்தியக் காத்மா, ஸதானந்தகன பர
மாத்மாவே' என்றிவ்வாறு விவேகத்தால் சத்திய (ஆன்மா),
அசத்தியங் (அனாதமாக)களைப் பகுத்து அதில் சத்திய
மான ஆத்மாவை நிச்சயித்துத் தன் ஞான திருஷ்டியால்
'இந்த நானே அகண்ட ஞான பரப்பிரஹ்ம சொரூபம்'
என்றனுபவமாய்க் காணுந் தன் னுத்தம் தரிசனத்தால்,
ஆவரணமும், மித்யா ஞானமும், வீக்ஷபத்தால் வந்த
துக்கமனைத்தும் ரஜ்ஜு தரிசனத்தில் நிவிர்த்தியாவதைப்
போல நிவிர்த்தியாகலின், இவற்றில் நின்றும் முக்தனாய்த்
தானே பரம உபசார்தியடைகின்றான். இங்ஙனம் நிர்வி

கற்ப சமாதியால் அத்தை தாத்மாவை எப்போது தரிசிக்கின்றானோ? அப்போது தான் அக்ஞானமும், அதனது காரிய ஹிருதயக் கிரந்தியும் நிச்சேஷமாய் நசிக்கும். இவ்வாறு பரஜீவைக்ய ஞானாக்கினியால் அவத்யா ரண்யமானது சேஷமின்றி நசித்தபின் அத்தை தாத்ம ரூப மடைந்துள்ள அம்முக்தனுக்குப் பவபீஜம் வேறே திருக்கின்றது? இன்மையின் புனா ஜன்ம மரண ரூப சம்சார மின்றும். ஆதலின் விவேகி யானவன் சமசார பந்த மோக்ஷத்தின் பொருட்டு அவசியம் ஆகும் ததவத்தை யறிய வேண்டும்.

இந்நிர்விகற்ப பரமாத்வை தாத்மாவில் புத்தியின் தோஷத்தாலேயே தோன்றும், நீ, நான், இது முதலிய கற்பனா விகற்பங்களே தனும் சமாதியில் பிரஹ்மானுபவத்தா லபாவமாம். அன்றி உபாதி பேதததால் பின்ன னாய்க் காணப்படுந் தானே உபாதி யற்றால் ஏகனயப் பிரகாசித்தலின், இவ்விகற்ப உபாதி லயித்தற் பொருட்டு சதா சமாதி நிஷ்டனா யிருத்தல் வேண்டும். இவ்வேக நிஷ்டையால் பிரஹ்மத்தி லாசக்தியுள்ள புருஷன் அப பிரஹ்மத்தை நிச்சலமா யெப்போதும் தியானிக்கும் பிரஹ்மானுசந்தான பலததால் புழுவானது சாவ காரியங்களையும் விட்டுக் குளவியைத் தானே சதா தியானித்துக் குளவியே யாவதுபோல அபபரமாதம் சொரூபமே யாகிறான். இங்ஙனம் நிரந்தரம் செய்யும் பிரஹ்மாபபி யாச பலத்தால புடம வைத்தலால் களங்கமற்று சுத்தமான தன் சுபாவ குணத்தையடையும் சொணம்போல, சத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்களாகிற மலத்தை விட்டுத் தன் சுத்தமான சுபாவமுற் நிவ்வாறு பரிபக்குவமான மனதானது எப்போது பிரஹ்மத்தில் லீனமா (அப்பிலுப் பென அம்மயமாய் லயிக்)கின்றதோ? அப்போது தான் அத்தைதானந்த ரசானுபவத்திற் கேதுவான நிர்விகற்ப சமாதி லீனத்தியாகும். அச்சமாதியால் ஸமஸ்த வாச

ஹக் கிரந்தியும் ஸர்வ கர்மங்களும் நசிப்பதோடு தன் பிரயத்னமின்றியே உள்ளிலும், வெளியிலும், எவ்விடத்தும், எக்காலத்தும் சொரூபப்பிரகாசம் சுயமேயனுபவமாகும். இவ்வாறு சமாதியா லதி சூக்ஷ்மமான விருத்தி ஒன்றால் அவ்வதி சூக்ஷ்மப் பிரஹ்மம், அதி சூக்ஷ்ம புத்திமான்களா லனுபவமா யறியப்படுமே யல்லாமல், ஸ்தூல திருஷ்டி யால் அறிவதற் கெவராலும் சக்கிய மாகாது. அங்ங னமே சாந்தி, தாந்தி, உபரதி, திதிக்கை யோடுங்கூடின யதியானவன் சதா சமாதி நிஷ்டையால் தன் சர்வாத்ம பாவமடைந்து அவித்யாந்த காரத்தாலுண்டான ஸமஸ்த விகற்பங்களையு மகற்றி நிஷ்கிரிய நிர்விகற்பனாய் பிரஹ்மா காரமாகவே யெப்போதும் சுகிப்பன். இவ்வாறு சப் தாதி பாகிய விஷயங்கள் சுரோத்திராதி இந்திரியங்கள், மன மிவற்றைத் தானாகிற ஞானாத்மாவில் பிரவிலாபித்து நிர்விகற்ப சமாதி யடைந்தவர் எவரோ? அவர்களே சம் சார பாச பந்தத்தினின்று முக்தராவரன்றிப் பரோக்ஷ ஞானம் பேச மெனையோர் ஒருபோதும் முக்தராகார். இந்நிர்விகற்ப சமாதி யொன்றால் நிச்சயமாக பிரஹ்ம சொரூபத்தைப் பிரதி பந்தமின்றி ஸ்பஷ்டமா யறியலாம். அஃதின்றேல் சதா மன விருத்தி சஞ்சலிப்பதால் இதர விருத்திகளைச் சாரும். ஆதலால் இந்திரிய, மனதுகளை யடக்கி சந்ததமும் நின்னாத்மாவில் நிஷ்டையுள்ளவனாய் அவ்வேகாத்ம தரிசனத்தால் காரிய ஸஹித அவித்தி யாந்த காரத்தை யசேடம் நாசஞ்செய்து அவ்வாத்மா வாகவே எப்போது மிருப்பாயாக. சிரவணத்தில் மன னம் நூறு மடங்கும், அதில் நிதித்தியாசனம் லக்ஷம் பங் கும் பலாதிக்ய முள்ளதாம். நிர்விகற்ப சமாதியால் பெறும் பலத்திற் கோரளவே யின்றும்.

இச்சமாதி யோகத்திற்கு வாக்கு மௌனம், அபரிக் கிரகம் (ஏதும் வாங்காமை), நிராசை, கிரியை யின்மை; எப்போதும், ஏகாந்த வாசம், என்னு மிவை யெல்லாம்.

ஆரம்ப மார்க்கமாம். ஏகாந்த வாசத்தால் இந்திரிய மடங்க, அதனால் மனமடங்க, அம்மன நிரோதத்தால் அஹமாதி வாசனையற்று யோகியானவன் சதா நிச்சலப் பிரஹ்மானந்த ரசானுபவ முறுவதால் யோகி யெப்போதும் தன் பிரயத்தனத்தால் சித்த நிரோதமே செய்ய வேண்டும். முன்னம் வாக்கை மனதிலும், மனதை புத்தியிலும், அப்புத்தியை சாക്ഷியிலும் அடக்கி அச்சாட்சியை பரிபூர்ண நிர்விகற்பப் பிரஹ்மமாக அறிவதால் பரம சாந்தி யடைவாயாக. தேக, இந்திரிய, பிராண, மனோ புத்தியாதிகளில் சித்தமானது எவவுபாதிபுடன் சேருமோ, தியானியும் அர்மயமேயாய் சுகமுறான். ஆதலால் அச்சித்த நிவிருத்தியின் பொருட்டு அவை யனைத்தையும் கற்றறிப் பிரஹ்மத்தில் சாந்தி யுறுவதே சாதானத்தமாம்.

விரக்தியுள்ளவனே மோக்ஷசாயால் பிரஹ்ம நிஷ்டையை யடைந்து அநுகாராதிகளோடுள்ள அகப்பற்றையும் பாகிய விஷயங்களோடுள்ள புறப்பற்றையும் ஒழிக்க சமர்த்த னாகையால் அவனுக்கே அகத்துறவு, புறத்துறவு இரண்டு விரித்திக்கும். அனறி அததியந்த வைராக்கியமுள்ள விரகதனை சமாதியையும், சமாதியற்ற வன திட ஞானத்தையும், அந்தத் தத்துவ ஞானி முக்தியையும், முக்தன் நித்தியானந்தத்தையும் அடைதலின், மோக்ஷகார்த்தையைக்கூடி சுக மனுபவிக்க விரக்தியே முக்கிய மார்க்கம். இதனையன்றி சுக மடைவிக்கும் காரணம் எங்குங் காணோம். இவ்வைராக்கியமானது அதி சுத்த ஆத்ம ஞானத்தோடு சேர்ந்தால் அவசியம் மோக்ஷ சாம்ராஜ்ய சுக மளிக்கும். பகஷிக்குள்ள பகஷ்த்துவயம்போல மோக்ஷ உப்பரிசை (மாடி)யி லேறப் புருஷனுக்கு அத்தியாவசியமான வைராகியம், ஞானம் என்னு மிரண்டில் ஒன்றின்றேனும முக்தி சித்தியாது. ஆதலின் நாச ஏதுவான விஷசம விஷயத்திலுள்ள ஆசையை யறுத்து ஜாதி, குல, ஆகிரமத்தில் அபிமானத்தையும் சர்வ, கர்மங்களை

யும் தூரத் தள்ளி இவ்வஸத்திய தேகாதிகளில் அகம் புத்தியை விட்டு வாஸ்தவத்தில் நீ சாக்ஷியாய், நிர்மலாத்வை தப் பிரஹ்மமாகவே யிருக்கிற யாதலால் உன்னுத்மாவிலேயே சதா நாட்டம் வைத்திரு.

ஸர்வ சாக்ஷியாய் சுயரூ ஜோதியாயுள்ள இந்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவானது விக்ஞான மயகோசத்தில் 'அஹம், அஹம்' எனவே பன்வரதம பிரகாசித்தும் பஞ்சகோச விலக்ஷணமாய் 'அகம்' அனுபவத்தால் லக்ஷிதமான நித்யாபரோக்ஷ ஆதம சொரூப மாத்ரமாய் விளங்கும் இந்த லக்ஷியப் பிரஹ்மத்தில் ஹிருதயத்தை ஸ்திரமாய் யிருத்தி, பாசுரீயநதிரியங்களை யதனதன் கோளக (ஸ்தான)த்திலேயே யமர்த்திச், சரீரத்தை யசையாமல், அதில் உதாஸீன புத்தியோடும் 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி, பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் இதர விஜாதீய விருத்தியின்றிய பிரஹ்மாத மைக்கிய அகண்டாகார தன் மயாவச் சின்ன சஜாதீய விருத்திப் பழக்கத்தால் மனதை மெல்ல மெல்ல நிச்சலமாக்கி, ஆதமப ரைக்கிய பூர்ணனுபவத்தை நன்று யறிந்நவனாய், அப்பிரஹ்மானந்த ரசத்தை சதா காலமும் சந்தோஷமாய்ப் பானம் பண்ணு, துச்சமாயுள்ள மற்ற தேகாதி யனாத்மப் பிரபஞ்ச சிந்தனையால் என்ன பிரயோஜனம்? ஆதலால் சர்வ துக்க காரணமாய் ஹீனமான இவ்வனாத்ம சிந்தனையை விட்டுத் தானா யிருக்கும் ஆனந் தாத்மாவை 'நான்' என திடமா யறிந்து, அகங்காராதிகளில் அஹம் புத்தியை யகற்றி கட, படாதிகளிற்போ லவற்றிலுதாசினனாய் மோக்ஷ ஏதுவான ஆத்ம சிந்தனையே அனிசம் செய்வாயாக.

கடம், குகூலம் (குதிர்), ஊசி முதலானபின் னோபாதி யறின, ஆகாசம் ஒன்று யிருத்தல்போலும், ஒன்றில் பிராந்தியால் கற்பிக்கப்பட்ட வஸ்து பிராந்தி நாசத்தில் ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போல் அதில் வேறுகாது அவ்வஸ்துவே யாதல் போலும், ஜலத்தில் பின்னமாய்த்தோன்றும் அலை, துரை,

சூழி, சுழி முதலியன, விசாரிக்கில் ஒரே ஜல மயமா யிருத்தல்போலும், கட, கலச, சும்பாதிகள் மண்ணினும் பின்னமாகாது அம்மண்ணே யாதல்போலும், தன் அக் ஞான கற்பிதமான தேக, இந்திரிய, பிராண, மன, அகங் காராதி பின்ன வுபாதிகளற்று மகா காசமபோலேக பூர் ணமாய் விளங்கும் சச்சிதானந்த பரிசுத்தப் பிரஹ்ம ரூபாத்மாவில், மாயா மத்யத்தைப் பானமபண்ணி அம் மயக்கத்தால் மயங்கியுள்ள மூடர்கள் நான், நீ, அதுவெ னப் பலவிதமாய்க் கண்டு பிதற்றும் பிராந்தி கற்பித தேகாதி அகங்காராந்தமும், மறறும் மனோ வாக்கா லறி யப்படும் சுத்த மித்தையான பிரஹ்மாதி ஸ்தம் பரந்த மாய்க் காணப்பட்ட ஜகமனைத்தும அவ்வாத்மானினும பின்ன மாகாது பிரகிருதி விலக்ஷண அசசதரூப ஆத் மாவே யாதலால், அகண்டேகரச சித்ரூப பரமாத்மா வான தானே கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு, வடக்கு, உள், வெளி, மேல், கீழ் எங்குமா யிருப்பதன்றி, பிரஹ்மா, விஷ்ணு, சிவன், இந்திரன், தேவர், மனிதர், முதல் மற் றெல்லாமுமாம். ஜாஸ்தி சொல்வானேன்? சுருதியே மித்யாத்யாசத்தை நீக்க 'துவைதமே யிலலை' யென்றும், 'ஏகமே வாத்வைதம் பிரஹ்மம்' என்றும் சொல்வதால் ஈசுவரனும், ஜீவர்களும், பரமானு பரியந்த ஜகத்தும் பிரஹ்ம மாத்ரமே யாம். ஆகாசமபோல நிர்மலமாய், பாகியாந்தரமின்றி நிர்விகற்ப, நிர்விகார, நிசசல, நிரவதி (எல்லையற்ற) நிர்ப்பின்ன அதவைதப் பிரஹ்மமே தானு மாம். இனி யறிய வேண்டுவதென்ன இருக்கிறது? 'புரு ஷன் சவ் மயமான தேகத்தை நான் என்றறியும் வரை அசுத்தனாய், ஜனன, மரண, வியாதி முதலிய நானுவித துக்கங்கட்கே யிடமாவன்' என்றும் தன்னில் பிராந்தி யால் கற்பிக்கப்பட்டுத் தோற்றும் சர்வ வஸ்துக்களையும் நீக்கித் தன்னை யதி சுத்த அசல சிவமயமாய் அறியும் போது தானே நிஷ்கிரிய 'பூர்ணத்தை பரப் பிரஹ்ம மாய் விழுத்தனவன்' என்றும் சுருதி யுரைப்பதன்றி, இந்

தப் பிரஹ்மை வாஹம்' என்னும் மகத் ஞானமுற்ற ஞானிகளும் பாகிய முற்றும் விட்டு சச்சிதானந்த, ஏகரசப், பிரஹ்மமாகவே பிரகாசிப்ப துண்மை யாதலால் நீயும் மல மயமான இஸ்தூல தேகத்திலும், வாயுவைப்போல் சலிக்கும் லிங்க தேகத்திலும் நான் என்னும் ஆத்மாபிமானம் விட்டு வேதங்களால் ஸ்துதிக்கப்பட்ட 'நித்யானந்த சொரூபமே தான்' என்று சலிப்பின்றிப் பரிசுயித்து அப்பிரஹ்மாகாரமாகவே யெப்போது மிரு.

'துவைதம் மாயாமாத்ரம் அத்வைதமே பரமார்த்தம்' என்று சுருதியே நேரா யுரைப்பதாலும், சித்தத்தாற் கற்பிக்கப்பட்ட பேத விகற்பங்கள் சித்தம் லயித்து நக மயமாயுள்ள சுழுபதியிலேயே யில்லாமை யனுபவமாதலாலும், சாபபம, ஜலம முதலிய கற்பித வஸ்துக்கள் காலத் திரயத்திலும் வேறின்றி, அதிஷ்டான ரஜ்ஜு, மருபூமி முதலனவே யிருப்பதை விவேகிகள் காண்டலாலும், மனோ விருத்தி யாத்மாகாரமாய் நிருவிகற்ப பரமாத்மாவில் சமாதி யுற்றககால விகற்ப மொன்றுமே காணுமையாலும், மனோ பிராந்தியால பிரபஞ்ச ரூபமாய்க் காணப்பட்ட இவ்விகற்ப ஜாலங்கள், உண்மை யுணருங்கால், சத்தியமின்றி அசத்தியமாய் பிரஹ்ம மாத்ரமே யிருப்பதால் ஞாதிரு, ஞான, ஞேய சூன்யமாய் தேஜசில் இருட்டுப்போல விகற்பப் பிரபுதிக்கு மூல காரணமான அக்ஞானந்தகாரம லயிக்கு மிடமாய், கற்பாந்த சமுத்திரம் போலேகபரிபூர்ணமாய் நிறைந்துள்ள நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிர்விசேஷ, நிர்விகார, நிராகார, அத்வைதப் பிரஹ்ம வஸ்துவில், பேத மென்னும் பேச்சுக்கே யிடமில்லாத போது பேதம் எங்கிருக்கும்? அன்றி நித்திய ஞானானந்த, நிருபம, நிச்சங்க, நிஷ்கள, நிஷ்கிரிய, நிர்விகற்ப, நிரக்ருண, நிர்விகார, நிருப, நிர்நாமமாய், பந்தமில் நித்ய

முத்தமாய், ஆகாச சமானமாய், சமான ரஹிதமாய், பிர
 க்ருதி, விக்ருதி (காரியம்) அற்றதாய், பாவனாதீதமாய்,
 வேதாந்தப் பிரமாணத்தால் ஸித்திப்பதாய், ஹிருத
 யத்தி லாஹிப்பவிப்பதாய், சதா 'அகம்' என்னு மனுபவ
 சொரூபமாய், ஜன்ம ஜரா மரண ரூண்யமாய், சாக்ஷத
 மாய், சாந்தமாய், சமரசமாய், எல்லையற்று அபாரமாய்,
 நிஸ்தரங்க சமுத்திரம்போல் நிறைந்துள்ள ஏக பரிபூர்
 ணப் பிரஹ்மத்தை ஞானியும் சமாதியின்கண், ஹிருத
 யத்தில் 'அகம்' எனவே யபரோக்ஷமா யனுபவிப்பதால்
 மீண்டும் சம்சார மார்க்கத்திற் செல்லா திருத்தற்பொரு
 ட்டு ஹிருதயத்தில் தன் மயமாய்ப் பிரகாசிக்கும் சர்வோ
 பாதிகளு மற்ற சச்சிதானந தாத்வைதப் பிரஹ்ம பாவ
 னையால் நிர்விகற்ப சமாதியுற்று பிரார்தி காரணமான
 சித்தத்தை நாசமாக்கி பவதுக்க ஆஸ்பத (இருப்பிட)
 மான ஹிருதய பந்தத்தை பேதிதது (பிளந்து) அகண்
 டானந்த வைபவ ஆத்மானுபவ முற்றவனாய், அதி தூர்
 லபமாய்க் கிடைத்த புருஷ ஜன்மத்தை சபல மாக்குவா
 யாக. பிராரப்த பலக்கால புருஷனது சாயையைப்போ
 லத் தோற்றன் மாத்திரமாக விளங்கும் சரீரத்தைப்
 பிணம்போ லதி தூரத்தி லறிவாலகற்றி, அகண்டானந்த
 ஆத்மாவைத் தானாக வறிந்து, அந்த சத்ரூப நிர்விகற்பப்
 பிரஹ்மாக்கினியில் தேகாதி பின்னொபாதிகளை சமூலம்
 தகித்து, அவ்வானந்தோப் பிரஹ்மத்தில் லயித்த சித்த
 னாய், நித்திய ஞானானந்தப் பிரஹ்ம மாத்திரமா யிருக்
 கும் மகாத்மாவாய், தத்வ ஞானியாய், ஜீவன் முக்தனா
 யுள்ள யோகியானவன் அகம், புறமும் அவ்வகண்டா
 னந்த ரஸத்தை யனுபவிப்பதேயன்றி யித்தேகத்தைப்
 பின்னும் எதனை யபேக்ஷித்து என் பொருட் டபிமானித்
 துப் போஷிக்கப் போகிறான்? பிராரப்த பாசத்தால் கட்
 டப்பட்ட இஃதிருந்தாலும் போனாலும் பசுவானது கழு

தினுள்ள மாலையைப்போல லக்ஷியம் செய்யான். ஆதலால் நியூர், தித்திய சுரத ஞானானந்தாந்மாவையடைந்து, இஜ்ஜடம் லோபாதியை தூரச் தள்ளியிடு. திரும்பிப் பிளையாதே. வாந்தி மெய்த வஸ்துவை யபேக்ஷிப்பதற்குச் சங்கியமல்லவா? தானை ஜல முதலியவற்றில் நிவிருத்தி, பிரவிருத்தியை ஞானஞ்ஞானங்கட்குப் பலனாதல்போல, உத்தம ஞானத்திற்கு அசுத்திய, துக்க நிவிருத்தி, நிதாநிநிபதி, சுக தானாதலே போன்ற ம சமாநரக்தானந்தம், இவை பிரதியோனாமாயும் அசுத்த துக்க ரூப விஷயப் பிரவிருத்தியை அஞ்ஞானத்திற்குப் பயனாயும் இருந்தலால், ஞானாவஸிபால் அகஞான ஹிருதயக கிரந்தியை சமூல மறுத்தறிந்த விஷயோசனா யின்றிய விச்வாவ், முன் பிரபதி காலந்தில் செய்துவந்த நானுவித துச்சகாமங்களை எங்ஙனம் பின்னும் செய்வான்? பிரவித்தி, குக காரணமான விஷயக் காரண திருநகின்றது?

வைராக்கியத்திற்கு ஞானமுட, ஞானத்திற்கு உபரதியும், உபரதிக்கு சுவானந்தானுபவத்தா லுண்டாகும் உபசாந்தியும் பலனா யிருந்தலால், இவற்றில் மேன்மேலுள்ள சாதனங்கள் சித்தியாகியுன் டாவ தூர்வ சாதனங்கள் நிஷ்பலமாம். மீட்ககிய விஷய வாசனை பின னுண்டாகாமை, வைராக்கியத்திற்கு; தேகாதிகளில் அகமபாவம் என்று சொழும்பாமை, ஞானத்திற்கும், பிரபதிபாதிபாதிதால் பிரஹ்மத்தில் லீனமான மனோபந்தபதையும் வெளிப்படாமை, உபரதிக்குப் பரிமா யதியுடும்.

ஆதமப் பிரஹ்மங்கட்டும், பிரபஞ்சப் பிரஹ்மங்கட்டும் உள்ள பேத புத்தியென்று மின்றி, சுருதி பதந்தால் தானே பிரஹ்மம் என்றறிந்தது, சுத்தமான பிரபதிபாதிமைக்கிய ஏக பாவமுற்று நிர்விகற்ப சன்மாத்தா விருத்தியாகிய பிரக்ஞையை (சோரநாயகி, ஜார புருஷ, விடத்தில்போல) பிரஹ்மத்தின்கண் திடமாய் வைத்து,

அதிலேயே லீன சித்தனாய், எப்போதும் பிரஹ்மாகாரமாகவே யிருக்கு மதனால் பாஹ்ய விஷயங்கள் விடுபட்டு, சுழுப்த, பால்களைப்போல் போக, போக வியங்க ளன்னியரா லறிபவனாய், நிஷ்கிரிய, நிர்விகாரனாய், நிரசுபா னந்தானு போகியாய், ஜகததை மலாதவன போல் மனமலயித்திருப்பினும் எப்போதும் ஜகந் (விழிப்புள்ளவ) னும், ஜாக்கிரத் தர்ம மில்லாதவனுமாய், சாயைபோற் றொடரும் தேகததிலும், இந்திரியங்களிலும் இதர வஸ்துக்களிலும் அக, மம பாவமில்லா ஆதாரினனாய், சம சார தோஷமும், விஷய வாசனையு மறந னிவாகியாய், சித்த மிருந்தும் நிரசந்தனாய், கலாசகதனாயும் நிஷ்களனாய், சென்ற, வருப கால வஸ்து சித்தனின்றித் தற் கால மடைந்தவற்றில் பிரியம் நிரிய மில்லாதவனாய், பிரஹ்மானந்த ராணுபவத்தில் அசக்தியுள்ள மனதினால் பாகியாந்தர விஷய நுடன மில்லாதவனாய், ஞான பவத் தால், அன்யோன்ய விவக்ஷணமுள்ள குண தோஷங்கள், இஷ்டா நிஷ்டங்கள், சாதுக்கள், அஷ்டர்களுல் செய்யப படும் பூஜாவமானங்கள், புகழிய துவந்துவங்களில் ஒரு விகாரமுமின்றி சம்பாவி மள்ளவனாய், நதிய பிரவாகம சமுத்திரத்தின் போலத் தன்னை யடைந்த விஷயங்கள் விகார முண்டாகாது தவாயாகவே ஸீகதப் பெற் றவனுள்ள ஞானியான யதியே மவபந்த மற்ற ஸ்திதப் பிரச்சுலாகிய ஜீவன புக்தன். அவனை யபாரமான புண் யத்தின் பலனை யனுபவிப்போனும், பூஜ்யனுமாவன். இந்த ஞானிகது வஸ்துவின் எகதவ ஞானத்தாலேயே சர்வ வாசனைகளும் நாச மடைந்ததால் பூர்வ வாய்ல வேகததால் பின்னும் சமசார முண்டென றுரைபகக் கூடாது. அதிக முகனது மனதும் மாதா விடத்தில் போவதில்லை. அதுபோலப் பூர்ணப் பிரஹ்மானந்தானு பவ முள்ள இவனுக்கும் பூர்வம்போல திருசிய சம்சார மில்லவே யில்லை. இருந்தால் பிரஹ்மத்தை யறிந்த ஞானி யல்ல. பகிர் முகனே யாவன்.

‘பிரஹ்மவாஹா’ என்னும் ஞானாக்கினியால், ஸ்வப்னத்தில் செய்த புண்ய, பாபங்கள், விழித்தவர்க்கு ஸ்வர்க்க நரகப் பிராப்தித் தோகுவாகாது நசிப்பதுபோல் அனாதங் தோடி கலபமாய் ஆர்த்திக்கப்பட்ட சஞ்சித கர்மங்களும, ஆகாசமபோல நாக உதாஸீனப் பிரஹ்மமாகத் தன்னை யறிந்ததால் நடாதிகளின் சங்கத்தால் ஆகாசத்தில் அவற்றிலுள்ள மதயாதி வாசனைகள் பற்றாது போல் ஆகாமிய கர்மங்களும், ராஜா தங்கப்பட்டு நாச மடைந்துவிடும். ‘கர்மபாண லீலை’ பன்னுமுண்டு, ‘ஜிஹ்வலிலை’ எனும் சிவாயுத்தால், காம ஜன்ய ககாதி பலானுபவ புள்ளவா கர்மம் விடாத்தால், சதா சமாதி நிஷ்டலுள்ள ஞானிகளு லே சமயம் பாயியப் பிரவீருத்தியும் பலானுபவபூ காணப்படலால், வியாக்ஷர (புலி) புத்தியால் விடப்படட பாணம் பகலெவன் றறியினும் நில்லாது லக்ஷ்யதஸைத் தோதித்து விடுவதுபோல ஞானத்திற் சூப்பூர்வமே யாரம்பித்த பிராரபத கருமமும் தன் பலனைக் கொடாது விடாத்தால் ‘ஞானிக்குப் பிராரபதம்’ மாற்ற முண்டு. அது அனுபவததா லீலைய நாசமாய் என்று வித்யா பிராரபதத்தைச் சந்தி சொல்லுகிறது. கோபானம் கண்டு விழித்தவன், அச்சோம்பன ஜநமடைத்தும், அதிபா ன மித்யா விஷயானுபவத்தி லாசையு, அதிபா னைத் தவறியும், அந்ந குப்போகமான பிரபஞ்சத்தையும் தவிர்த்துகின்கண் தான், என்னும்பிது சிவனா ஆதி. ஆதிச் சிவாக்ஷரத்திலேயே கமாயிருப்பன், மொப்பனை பறந்துகொண் டித்தனைவிட்டவ னன்று. அதுபோலப் பிரஹ்மாத மைக்கிய மடைந்து விதரத நைகப் பாராது கொடபன ஸ்மரணம்போல போஜன வார்த்துண்டு செய்து உபாதி சங்கவிஹீன மேவலப் ப்ரஹ்மாகாப மாகையென்று மிருக்கும் ஞானிகள் நிற்குணப் பிரஹ்மமே யாவதால் அவர்க்குத் திரிவிதமாயுள்ள கர்ம மறபமுமில்லையென்றால் பிராரபதம் மாத்திர முண்டெனப் தெப்படி? நனவுற்றவர்க்குக் கனவுண்டா?

கர்ம நிர்மிதமான தேகத்திற் கனுசரித்து ஞானிக்குப் பிராரப்த முண்டென்னில்? தேகாத்ம புத்தி யிருக்கும வரை சித்தியாகு மது, அப்புத்தியை அடியோடு விட்டு 'அஜன், நித்யன், சாஸ்வதன்' என சுருதி கூறும கர்ம ஜன்மமின்றி யனாதியான நிர்மல ஆதமாகாரமா யிருக்கும ஞானிக்குப் பிராரப்த கல்பனை யெங்ஙன மிருக்கும்? பிராந்தி கற்பித அசத்திய தேகத்திற்குப் பிராரப்தந் தைக் கற்பிப்பதும் பிராந்தியே, கற்பித பதார்த்தம் எப படி வஸ்துவாய்ப் பிறந்திருந் திறகுப்' இங்ஙனம் எதற் றும் பிராரப்த மின்றெனின், சுருதியே கூறுவானேன்? எனின், ஞானத்தால் காரிய சகித அஞ்ஞானம் நசித்த பின் ஞானிக்கு தேகாதி எங்ஙன மிருக்கும்? என் றிவ் வாறு சங்கை செய்யும் பிராந்தி யமுத மூட்களுக்குச் சமாதானமாக சுருதியும் ஞானிக்கு மிதயா பிராரப்தந் தை பாஹ்ய திருஷ்டியால் ஏகதேசம் சொன்னதேயன்றி, ஞானிக்கு தேகாதிகள் சத்தியமாயுளது என் றங்குகற்க டச் சொல்லவில்லை. அவனது திருஷ்டியில் அதியந்த ரகித, பரிபூர்ண, நித்ய, சத்ய, ஞான, அனந்தகன, அக் கிரிய, அவிகார, அப்பிரமேய, அனந்த, பிரத்தியக், எக ரசமாய், தள்ளவும் கொள்ளவுங் கூடாததாய், அதி சூக்ஷ் மமாய், அகம்புற மெங்கும் நிறைந்து நிராதார, நிக ருண, நிரஞ்ஜன, நிஷ்கள, நிர்விசுர்ப சத்தா மாத்ரமாய், இப்படிப்பட்ட தென்று மனதால் நிச்சயிக்கவும், வாக் கால் சொல்லவும் கூடாத, வாங்மன அகோசரமாயுள்ள ஸ்வத சித்த, சத்தாத்விஜீயப் பிரஹ்ம மொன்றே பிரகா சிக்கின்றது. இங்கு நானாவாய்த் தோன்றும் பேதம் சொற்பம்போலும் இல்லவேயில்லை. இவ்வேக ஸ்வரூபத் தை, போகத்தையும், போகேசசையையும் நீக்கி, சாந்தி, தாந்திகளோடுங்கு டினமகாத்மாக்களான யதிகள் ஆத்ம யோகத்தால் ஹிருதயத்தி லறிந்து, பரமானந்த முக்தி பெற்றனர். ஆதலால், புத்திரா! நீயும் தன் மயமான பரமான்ந்த பரமாத்மாவை, நிச்சல சமாதியா லுண்டா

கும் ஞான திருஷ்டியால் சமசயமின்றிக் கண்டறியின், பின் சிரவணுத்தத்தல் விகற்பமே புண்டாகாது. அதனால் மஹி கற்பித பேத மோஹத்தை நீக்கி, ஞானியாய், முகதனாய், கிருதார்த்தனாய் ஆகக்கடவாய், சுருதிகளைப் போலவே ஆராய்நம சாதாரணமாய் போதிப்பா. பகதம, மோக்ஷம், பசி, திருப்தி, வீராகம், ஆரோகநிய மிவற்றைத் தாங்கனே யறிவர். மற்றொரு ரணுமானிப்பார். அதுபோலப் பரமேசுவரானுக்கிரகத்தால் கிடைக்கும் தன் னனுபவத்தாலேயே விவேகி, பவசாகரத்தைக் கடக்க வேண்டும். இங்ஙனம் தன் னக்ஞான கற்பித பகதந்தின் மோக்ஷமுற்றுர சாக்ஷிநானந் தாத்மாதார மாதலில் சுருதி, முகதி, குருவசனம், அகத்திலுள்ள தன் னனுபவம் இவை பிரமாணங்களாம்.

(வேதாதத சாஸ்திரங்களில் சாரமாய்க் கூறியுள்ள சுமுபதி, ஸ்தானுபோதுள்ள பிரஹ்மமாகிய என்னில் அன்யம்போலக் காணப்படு மனைத்தும் அனுஷ்டிப்பே. இருப்பவன் காணே எனப்பார்க்கும் வாத திருஷ்டி (1), சொப்பனம், இததிர ஜாலம்போ லென்னி லன்யமாய்த் தோற்று மனைத்தும் மிகதை, நாணை சக்தியன் எனக் காணும் மித்யா திருஷ்டி (2), சமுத்திரத்தில் பின்னம் போற் றேற்றும் போன், புத்புன், நரங்காதி (நுரை, குமிழி, அலை) பனைததும் சமுத்திரமே யாதல்போலும், சொப்பனத்தில் காணப்படு மனைத்தும் மதனைக்காணும் புருஷனே யாதல்போலும், ஸமுத்திரம், புருஷன்போன்ற ஏகசிதாகாசமான என்னிடத்தில் அன்யம்போற் காணப்படு மனைத்தும் காணே யெனத் தன் மயமாய்ப் பார்க்கும் பிரஹ்ம திருஷ்டி (3) எனனும் இம்மூன்றில் மனதிற் கிசைந்த எதனாலாவது திருசியத்தைத் தள்ளி, திருக்குருவமான அகண்ட நிர்மலாத்தவதப் பிரஹ்மத்தைத்தானாக அறிந்தவனே முக்தனும். இம்மூன்றும் ஞான காதனமே யாயினும் தன் மயமாய்க் காணும் பிரஹ்ம திருஷ்டியே.

ஞானத்தில் சர்வவாத்ம வதுவாய்)*. அதனால் அகண்டாத்மாவாகிய தன்னைத் தன் னனுபவத்தால் லறிந்து தன்மயமாய் எப்போதும் நிர்னிகற்பனா யிருத்தல் வேண்டும். அதிகம் சொல்வானேன்? ஸகல ஜீவர்களும் பிரபஞ்சபுற பிரஹ்மமே. அகண்டாத்வைத அபிரஹ்மயா யிருத்தலே மோக்ஷம். சகல வேதாந்த சித்தாந்தத்தின் ரஹஸ்ய மிதுவே, அசகருதிகளை மீதில் பிரமாணம்”.

என்றுரைத்த குரு வரனதகாலும், சுருதிப் பிரமாணத்தாலும், தன் யுக்தியாலும் அதா ததனுவ மறிந்து இத்திரியங்களை யடக்கி, எகாக்கிர சித்தனாய், அப்பரமாத்மாவின் கண் நிராலசமாதி நிஷ்டனாய்க் கொஞ்சக் கால மிருந்து பின்னெழுந்து குருவைப் பார்த்து, “குருவே! மகானுபாவா! அதிசார்த மூர்த்தி! அசங்க நித்யாதவைதானந்தரஸப் பிரஹ்ம சொரூபா! அபார கிருபா சாகரா! நமஸ்காரம். (என்று நமஸ்கரித்துச் சீடன் தன் னனுபவம் கூறுகின்றான்), தங்கள் கடாக்ஷமாகிற சந்திரிசையால் பவதாபதநா ஸுண்டான சீரமந் நீந்தா க்ஷணத்திலே அக்ஷைவதானந தாத்மபத படைநீதென், பிரஹ்மாத் மைசக்ய மறிந்ததால் பிதபுத்தி மெட்டி, பிரஹ்நுகதியாவும் விட்டது. நீதி என்னுமா இதன்மீதெவனும் ஒன்றுத தெரியவில்லை. சுருதித்தித்தில் சீரந்த ஆலய சட்டியையாபேயால் பிரஹ்மான த சமுத்திரத்தில் அம்சாமச லேசா லேபத்திற் பவநா என் புத்தி இவனாகென்றும் இவ்வனவென்றும் அறிதற் கசாத்தியமான அப்பரஹ்மானந்த சாகரமேவாய் விட்டது. ஆ! ஆ! ஆனந்தாமிருதம் நிரம்பியுள்ள இப்பரஹ்மானந்த சாகரத்தின் பெருமையை நினைப்ப தெப்படி? சொல்ல தெப்படி? இப்போது பார்த்து ஜகபனைத்தும் கரிணவெகானோமே! எங்கு போயிற்றோ? யாரால் நீங்கிற்றோ?

*இத்திருஷ்டித திரயம் மூலத்திலில்லை தமிழ் புஸதகத்திலிருக்கின்றது.

எவ்விடத்தில் லயித்ததென? இதென்ன அதிகசயம்! இவ்வகண்டானந்தம் புண்ணியாயின்ன பிரஹ்மானந்த மகாசமுத்திரத்தில் தள்ளவும், கொள்ளவும், பார்க்கவும், கீக்டரவும், அறியவும் அடியமான விஷ்ணு பதார்த்தமே திருக்கின்றது? விஷ்ணுனைத் தாதமாவான நானே திருக்கிறேன். நான் அரசர்கள்: ஸ்ரீராம், சூர்த்தம் சீதா மல்லாதவன்: நாச ரஹிதன்: பரம சாதகன்: அகாதகா: அபேபாக்தா. அவிசாரன் அநகிரியன். திருஷ்டா, சரோதா, வசந்தி, காதா, பேபாதா வல்லாதவன்: இது (அறிபடுபொருள்), அது (அறிபடாபபொருள்), என்னும் பதார்த்தங்க ளாபது, அவ்விண்ணடைபும் பிரகாசிப்பிப்பவன்: பாசியாதத நனைபன் சமான ரஹிதன்; புராண புருஷன் அனாத: நான், ந, இது, அது என்னும் கற்பனை யற்றவன்: ஸர்வ பூதங்க ளிலு மிருப்பவனும, அவற்றினுட் புறமும ஞானாசாயப் திவ்யதது அவற்றிற் கதிஷ்டான பூதனா திருக்கப்பட்டவனும் நானே: பிரஹ்மாவும், விஷ்ணுவும், சூர்த்திரனும், சானும், சகாசிவனும் நானே: நான் நிரிவரனாய் தீர்த்த, திரகந்தார சர்வ சாக்ஷியாய், என்னையற்ற, திரததர தேவல. அநண்ட, பட்டின்ன, சத்ய, நத்ய, சுத்த, புத்த, தந்த, பரமான்ந்த, சதஸ, அத்வி தீயப பிரஹ்மமாக விளங்குகிறேன். (முன் வீவராய் 'இது' என்று போகிருந் போது, போகியபாளாய்த் தாண்டி பட்ட வணைததுமே போகும் நானே பாண்டன். அகண்டானந்தச தானும என்னில மாயையாகிற் வரபு 'வசத்தால் நாடினோமன பிரபஞ்ச அலைகள் உதித் தொடுங்கினுறு மேனந்தென்ன? அநேக கோஷங் தளரல் தூஷிக்கப்பட்ட ஏழடிகள் தமது பிராதி யால் காணாபடும தேகநாதி பாவங்களை, ஈரப, பேத மற்ற காலத்தில் கல்ப, வருஷ, அயன, ருதுவாதிகளைக் கற்பிப்பதுபோல, நிஷ்கள, நிர்விசுற்பனான என்னிடத்திலும் கற்பிக்கின்றனர். அதனால், கானல் ஜலப் பிரவாகத் தால் மருபூமி யீரமாகாததுபோல, அதிஷ்டானமாய்,

ஆகாசம்போலெவற்றினும் பற்றாது, ஆதித்தன்போல பிரகாசிக்கப்பட்டவைகளுக்கு விலக்ஷணமும், பர்வதம்போல நிச்சலமும், சமுத்திரம்போல அபாரனுமான எனக்கு ஒரு ஆனியுமில்லை. மேக சம்பந்த முறாத ஆகாசத்தைப்போல எனக்கு தேக சம்பந்தமே யில்லையெனில் ஜாக்ர, சொப்பன, சுழுபதிகளான அதன் தர்ம மெப்படி யிருக்கும்? தேகாதி யுபாதிகளே வரும், போகும், கர்மஞ் செய்யும், அவற்றின் பலனை யனுபவிக்கும், பிறந்திருந்து ஜீர்ணமாய் நசிக்கும், குல பர்வதம்போலெப்போதும் நிச்சலமாய், நிரப்பின்னமாய், இநதிரியம், சித்தம், ரூபம், விகாரம் இன்றி, ஆகாசம்போல நெருங்கி நிறைந்துள்ள பரிபூர்ணமான நான் கர்மம் செய்வ தெப்படி? எனக்குப் பிரவிருத்தி யேது? நிவிர்த்தகி யேது? அககர்ம பலனான புண்ய, பாபந்தா னேது? நிழலைப் பற்றின சீதம், உஷ்ணம், நன்மை, தீமை, இவை யதற்குண்யமான புருஷனைச் சிறிதும் சேராதுபோல எனக்கும் புண்ய, பாபமில்லை. சுருதியு மிங்ஙனமே சொல்லுகிறது. கிரக தர்ம மங் குள்ள தீபத்தை யடையாததுபோல திருசிய தர்மங்க ளொன்றும் அத்திருசிய விலக்ஷணமாயுள்ள, நிர்விகார, உதாஸீன சாக்ஷியான என்னை யடையாது. நான் சூரியன் கர்ம சாக்ஷியா யிருப்பதுபோலத் திருசியப் பிரபஞ் சத்திற்கு சாக்ஷியும், அக்கினி யிரும்பினத் தகிப்பது போலப் பிரபஞ்சத்தி லனுஸ்யூதலாய் அதனை விளக்கு விப்பவனும், ரஜ்ஜு ஸர்ப்பம்போலப் போயய்யத் தோற றுமதற் கதிஷ்டானனுமா யிருக்கிறேன். ஈயம் பிரகாச சொரூபனாகிய நான் ஒன்றைச் செய்பவன், செயப்ப வன், புஜிப்பவன் புஜிப்பிப்பவன், காண்பவன், நாண்டிப் பவனுமன்று. மூடர்கள் உபாதி சலனத்தால் சலிக்கும், சித்பிரதி பிம்ப சலனத்தை சித்ரூப ஆத்மாவி லேற்றி நான் கர்த்தா, போக்தா, கெட்டேன் என்பர். சூரியன் போல நிஷ்கிரியமாய், பிம்ப பூதமாயுள்ள ஆத்மாவர் மெனக்கு அச்சிதா பாச தர்மங்க ளொன்றுமில்லை. இத்

ககம ஜலத்திலோ, ஸ்கலத்திலோ புரண்டு கிடக்கட்டும. ௪ - தர்மங்கள் ஆகாசத்தை போல அதன் தமங். ௫ - என்னைப்பற்றாது. நாததிருந்வ, போக்திருகவ, கல, ௬ - வ, ஜடத்துவ, மதத்துவ, பத்தத்துவ, முக்தத்த, ௭ - திபுகதி தர்மங்கள் கெவலாத்வைதப் பிரஹ்மபாகு. ௮ - னககிலை. ௯ - க ஜாலங்கள் ஆகாசத்தை ஸ்பரிசிக்க. ௧௦ - துரோஸ்பபதது, ௧௧ - பிரந் னாயுண்டாகும பிரகிருதி, ௧௨ - தர்மங்களும் ஏக சிதாகாசமான என்னை ஸ்பரிசிக்காது. ௧௩ - ரகிருதிபுகல ஸ்தூல பரியாதமான இப்பிரதஞ்சல, ௧௪ - தாயிராத தோற்ற மாதிரிமாய் எதில் விளங்குகில. ௧௫ - தா' ஸ்வாதாமாய், சர்வ கையும் பிரகாசிட பிப்ப. ௧௬ - தாய், ஸ்வாதாமாவாய், சர்வ காமாய், ஸ்வ வியா. ௧௭ - ம்ய், ஸ்வ விக்ஷிணமாய், சர்வ சூனியமாய், மாயா விடே. ௧௮ - வங்க னொன்றுமினறிய பிரபுதியகாய், ஸ்தூல புத். ௧௯ - வ நுத்திபாலநிகற்கிபுதாய், ஆகாச துலயமாய், ஆதி. ௨௦ - ம தரஹிதமாய், அதி' ருக்ஷிமாய், திசசல, நிஷ்கள, ௨௧ - ந்தகிய, நிவிகற்பமாயுள்ள ஏ எதுவோ' அந்த கத்த, ௨௨ - கவல, அகண்ட, நிதய, சதய எான, அனந்த, ஆனந்த, ௨௩ - தவிசியப் பிரஹ்மபாகு பிரகிருதிதேன்.

ஸ்வாமீ! மாயையால் செப்பப்பட்ட ஜன்ம, ஜரா, மாண சமசார வன ஸ்வபந்தரில் பிரமித்து, அதிலுள்ள ச'ப ஜலங்களால் கிலேச முற்று அகங்காரப் புலியை ம் கவும துன்ப மடைந்த என்னைக் கிருபையா லெழுப்பிய ப'மானந்த நந்து ரக்ஷிததில்லவா? மகானுபாவா! தங்கள் கிருபாப் பிரஸாத மகி நமயால் ஸ்வஸ்வரூப சா. ௧ - ர ஜ்ய பாக்கியம் என்னு மடையப்பட்டதே! நானே. ௨ - தன்யன்! கிருத கிருததியன்! பவந்தத்தினின்றும் முக். ௩ - டுய், பரிபூர்ண நித்தியானந்த ஸ்வரூபமாய்ப் பிரகாசி. ௪ - கின்றேன்!, ஆ! ஆ! எல்லாம் தங்கள் கிருபா வைபவம். ௫ - தேகிகேந்திரா! பிரபஞ்ச மெல்லாமாய்ப் பிரகாசிக்கும்

ஏக, சத்திய, போதானந்த ஸ்வரூபமான தங்கள் பாதா
விந்தன்களுக்கு நமஸ்காரம்! நமஸ்காரம்! இன்னும் பின்
னும் நமஸ்காரம்! எப்போதும் நமஸ்காரம்!" ஏகாதம
தத்துவத்தை யறிந்து அத்மாவைப் பூற்று இவ்வாறு
தன்னை நமஸ்கரித்த ஸத் சிஷ்யனை பார்த்து மகாதமா
வான ஆசாரியேந்திரர் ஸநீகாஷ ஹிருதயததோடு இன்
னும் மகத்தான இவ்வசனம் உறு ர முயினர்.—“நெத்
திர பூள்ளவனுக்கு ஸுபயன்றிப் படிக்க இவ்வில்லாதது
போல பிரஹ்மவித்யாகளும் பிரஹ்மானுபவத்தை யன்றி
புத்திக்கு வினோகம வெறிவிரததாய் ஸநீகாஷந்திரக்
தக்கதாய்ப் பிரகாசித்தபு புண்ண சிபனை விட்டுச் சித்
திர சந்திரனை யெவனு மிசையாத போல, இந்தப் பர
மானந்த சாநுபவததன்மம் — சத்திய விஷயத்தில்
எந்த விதவானும ருதியாதலை லும, இவ்வசத்திய
பதார்த்தானுபவததாய் திருபதி பற்பபூமன்ம, தூக்க
மும் போகாததாலும ராவப் பிரக ரத்தாலும் தனனில்
தோன்றும் ஜகமனைக நம தானைய் எனகு ரேகமாய்ப்
பிரகாசிக்கும ருநியாதலைகபரி ஹ்மடாகும தன்னை
யே ஞான திருஷ்டியால் அதி சபக மனதோடு சதா
பார்க்கு, எப்போது மகதில சித்தித்து சதா ஆதம நிஷ்
டனாய்ந்தன் அகண்டானாக ரசாநுபவததிலேயே ரமிப்
பவனாய், அதனாலேயே திருபதனாய், நிவிகலப, அகண்ட
ஞானமாவில் ஆகாச பட்டணப் போலத் தோன்றும்
விகற்ப ஏதுவான புத்தி, ஆந்தப் பிரஹ்ம காரமாய் கம்
மாவே யிருக்கும் நிரந்தரானந்த ஏதுவான பரமசாநதி
யடைதது எப்போதும மௌன பற்றவனாய் சுகமாய்க்
காலந் தள்ளவேண்டும் வாசனாதே இவ்வுத்தம மௌ
னத்தையன்றி, ஆத்மாவை யறிந்த கண்டானந்த மனுப
விக்கும் பிரஹ்மவித்துக்களான மகான்களுக்கு சதானந்
தானுபவவேறுது

அபிரதிபந்த நிருத்தியோடுங்கூடி யிவ்வாறு பிரஹ்
மத்தை யறிந்த முரியானவன் ஆகமாக்கிலைய சதா
ரமிப்பவனாய், போனன், வருவன. சிற்பன், இருப்பன்,
பிப்பன், இன்னுமே தகனை விதங்கனாகலோ தீஷ்டப்
பிரகாரம நடப்பன அவனுரது தேசம், காலம், ஆச
னம், திக்கு, யமாகி, ஸ்ஷய கிருஷ்டி, மதரிய வெண்
றுகே கைவயிலலை. எனனை யறிதற்கு நியாங்களை துக்கு?
'தவநததன நான' என் றறிவதற்கு இதராபணை
'யில்லாததுபோல' 'பஹ்மீர' என் றறிவதற்கு
ஒரு அபேணையு மிடே, 'விவா நடா' என் றறிவதற்கு
சுந்தமான் தேத்தி நகபனறி வறு சியமம் வேண்டா
ததைப்போல, நிகப நகமன இவ்வா காரவும மனோ
விருத்தி சுந்தமா நி ருபபேணை கமனை பிரதாசிக்கின்
றது. தேச, கால, சுந்திபாதி யபேணையிலலை. துரியப்
பிரகாசத்தால் ஐகந தபபோல யாதொன்றன் பிரகாசத்
தால் சர்வ ஐகநதும பிரதாசகனை நேகா' வேத, சாஸ்
திர, புராண, விவிக நககோபுர பிரகாசிப்பதிருது அறிந
கொண்டிருக்கு மகா பிரஸமகலைநக துரசமான
மகத அஸதய அனா மபிரதாசிப்பாகும' இத்தப பர
மாதமா சுபமபிரகா மாப, அனநக சுந்திகளோடுங்கூடி.
பெவரது மறியாபாது அனை நாது 'அகம்' என்னும்
அனுபவ சொரூபமாப, இருக்கும இவ்வாதமாவையே
உந்தமீமாததமனாகி பிஹா விசதுணாதது, பந்தத்தி
ன்னும விபுநதனா நிரகதானகத ராநுபவ திருப்த
னாய், அறியககா லகணை மளவனாய், அனுகலப்
பாதிக்கூல பாசியவிஷயங்களில் சந்தோஷ, விசனம், ஆசை,
நிராசை, எதுவும்னா பரேசசையால் பொருநதும் விஷ
யங்களை யெல்லாம பாலாபோலனுபவித்தது, பசி, தாகம்,
தேக பிடை பிவற்றைவிட்டுப் பாலன் கிரீடா தற்பரனாய்
சுகப்பதுபோல, நிமம, நிரகங்காரனாய், சீதா தன்

னிலேயே கிரீடித்துக்கொண்டும், தன்னிலேயே சுகித்தக் கொண்டு மிருப்பன். அகண்ட சிதம்பரத்தி லிருக் தவன், யாதொரு சித்தனையும், தினபாவமுமின்றி பிணை யெடுத்துண்டு, நதியாதி ஜலததைப் பாண பண்ணி, தோய்த் துலர்த்தாத வஸ்திரம்; வற்கலை (பரபுரி) தரித்து. அல்லது திகம்பரனாய், ஒரு நியமுமின்றி அவதந்திரனாய், பாலர், பிததர், பேயர்போலப் பூமியில் சரிக்கினும் வேதாந்த வீதியில் சஞ்சரிப்பவனாய், பூ. (பூ) மெத்தையில் படுத்து, நிர் பபயனாய்க் காடு, சுடுகாடு முநிலெங்காவது நித்திரை செய்து, சதா பிரஹ்மத்திலே பசிரிடை யுள்ளவனாய், ஸ்வாத்மாவாயுள்ள தான் இஷ்டப் பிரகாரம் எத்தனையோ ஸ்ரீ மதரித்து எதனையேனும அறுபவித்து ஓரிடம் மூடன், ஓரிடம் வித்வான், ஓரிடம் பிரதநன், ஓரிடம் சாநதன், ஓரிடம் மகாராஜன், ஓரிடம் அஜநா (மலைப்பாம்பு) ஆசாரன், ஓரிடம் பூஜ்யன், ஓரிடம் நிந்தியன், என்ன ஒருவனே எங்கு மெவராலு மறிடப் படாதவனாய் சஞ்சரிப்பை. அவன் நித்ததன னாயினும் சதானந்தி: அசகாய னாயினும் அதி பலவான். புசுபாநிடினும் நித்ய திருப்தன்: விஷ்ணுவகனில் சமதிருஷ்டி யுள்ளவன்: ஒன்றைச் செய்யும் செய்யாதவன்: புஜிததம் புஜியாதவன்: சரீரியேனும அசரீரி பரிசுசின்ன னாயினும் பரிபூர்ணன்: இந்த சரீரமற்ற பந்த விழுத்தப் பிரதம வித்தனை தேகாபிமானிகட்குள்ள பிரிய, அபபிரிய, சுருதுக்க, சுப, அசுபங்க ளொன்று ஸ்பரிசுககாது. (புரியன் ராகுவால் பிடிபடா திருக்கினும் பிடிபட்டதுபோலத் தோற்றலால் உண்மையறியா மூடர் தம் பிராந்தியல் 'சூரியன் பிடிபட்டான்' என்பதுபோல, தேகாதி பந்தமற்ற பிரஹ்மவித்தும் தேகிபோல தோற்றலால் 'இவன் தேகி' என்று தம் மயக்கத்தால் கூறுவர். அதனாலுண்மையா யிவனுக் கொன்றுமில்லை. இத்தேக பந்தம் விட்

டிருக்கும் முக்தனது தேகமும் பாம்பின் சட்டையைப் போலப் பிராணவாயுவா லங்கு மிங்குஞ்சரிக்கும். நதிப் பிரவாகத்தால் மேடு, பள்ளத்தை யடையும் தாருவைப் போல ஒவ்வோர் சமயம் பிராரப்தத்தால் முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தும். பிராரப்த கர்ம வாசனைகளால் சம்சாரி தேகம்போலவே முக்தன் தேகமும் போகத்தில் பொருந்தினும் இவன் ஸாக்ஷிபோலவும் சக்கர மூலத்தைப்போலவும் சங்கற்ப, விகற்ப சூனியனாய், உதாரணையு, மெளனமாகவே யிருப்பன். இந்திரியங்களை விஷயங்களில் சேர்க்கான் அதிலின்றும் பிரிக்கான். அக்கர்ம பலனையும் அகண்டானந்த ரச பானத்தால் மத்தனான அவன் சிறிது மடைய மாட்டான். ஸக்ஷியா ஸக்ஷியங்களை விட்டுக் கேவ லாத்மாவா யிருக்கும் அப் பிரஹ்ம வித்தானவன் சாக்ஷாத் பரமேசுவரனே ஸம்சய மில்லை.

ஒரு நடன் வேஷம் கொண்டபோதும், விட்டபோதும் புருஷனை யாவதுபோல கிருத கிருத்தியனாய் தேகாதிபுபாதி களோடுங்கூடி ஜீவித்திருக்கும்போதே பிரஹ்மாகாரமாய் சதா முக்தனான அநதப் பிரஹ்மஞானி, உபாதி நாசத்திலும் பிரஹ்மா காரமேயாய் பிரஹ்மத்தையே யடைகின்றான். மரத்தின் பழுத்த இலையானது நதி, வாய்க்கால், வீதி, சிவாலயம் முதலிய எங்கு விழுந்தாலும் கலாசபம் மரத்திற் கின்மைபோல முன்னமே ஞானாக்கினியால் நகிக்கப்பட்ட ஞானியின் தேகம் எவ்விடத்தில் விழுந்தாலும் இவனுக்கா (னி) யில்லை. பத்திர, டுஷ்ப, பலாதி கள் போலத் தேகேந்திரியப் பிராண, புத்தியாதி புபாதி கள் நசிக்குமேயன்றி மரம்போ லிருக்கும் சச்சிதானந்த தாத்மா ஒருபோதும் நாசமுறாது. சுருதியும் 'உபாதி, விகாரமுள்ளதற்கே நாசமென்றும், பிரஞ்ஞானகன

ஆத்மா, ஸத்யன், நாச ரஹிதன்' என்றுங் கூறி யிருக்கிறது. ஸ்ரீரஹத்தவதானாதப் பிரஹ்மமாய் சத்ருபப் பிரஹ்மத்தில் நிஷ்டனாயுள்ள முனிக்கு, தோல், மாமிச, மல பிண்டமான கேகத்தை விடுக்க தேசகூலாதி யபேகையில்லை. என்னை? தேசகத்தின் மோக்ஷ (நீக்க)மும், தண்ட, கபண்டலங்களின் போக்ஷமும் மோக்ஷமன்று. அக்ஞான ஹிருதயக் கிராதியின் மோக்ஷமே, யதிகளுக்குச் சம்மதமான மோக்ஷமாம். கல், மரம், திருணம், தான்யம், பாய், படம், கடம், முதலியன தகிக்கப்பட்டு மண் மயமே யாதல்பேய். தேகாதி திருசியோபாதிகளனைத்தும் ஞானாக்கினியால் தகிக்கப்பட்டு ஞானாகாரமே யாய், ஆதித்தப் பிரகாசத்தில் அந்தகாரம்போலப் பிரஹ்மத்தில் லயமாகி விடும. கடமுடைந்தால் கடாகாசம், மகாகாச மாவதுபோல உபாதி நீங்கவே பாலில் பாலும், ஜலத்தில் ஜலமும், தைலத்தில் தைலமும், போல பிரஹ்மத்தின்கண், பிரஹ்மபரி விளங்கும் ஜீவன் முக்தனாகிய ஞானியும் கலந்து வர்போது மிகமாய்ப் பிரகாசிப்பன். இங்ஙனம் சன்மாத்திராக்ஷ்ட பிரஹ்மபாவ முற்றிருக்கும் விதேக கைவலய மடங்க யதிகிண்டு ஜனிப்பதே யில்லை. ஆகம்பர ஐக்கி ஞானாக்கினியால் அவித்தையாதி தேகோபாதிகள் தகிக்கப்பட்டுப் பிரஹ்மா காரமாகவே யிருக்கும் யதிக்கு புனர் ஜன்மம் எங்ஙனமுண்டாம்? மித்யா சர்ப்பத்தின் தோற்றமும், நாசமும் ரஜ்ஜுவில் உண்மையில் இல்லாதது போல, நாசரஹித, நித்ய, அசங்க, அக்வையத, கேவல, ஞான ஆதமவஸ்துவில், உண்டு இல்லை யெனப்பட்டதெல்லாம் புத்தியின் தர்மங்களையன்றி உண்மையிலிவ்மையின் அப்புத்திகற்பிதமாய் மேகத்தால்வந்த தன் பந்திராவரணத்தை, யறியாதான் ஆதித்தனில் ஆரோபிப்பதுபோல மூடர்களால் வீருதர்வாய் ஆரோபிக்கப்படட மாயாகிருத பந்தமோக்ஷங்

களு மில வேயில்லை பிரஹ்மத்தின்ய மாயெதுவு மின்மை யின், ஆவரணசக்தியால் பததம் மன்றும், ஆவரண நாசத் தால் மோக்ஷமென்றும் சொல்லக்கூடாது. சொல்லின் அத்வைத ஹானியும் துவைத பிரநிதியும் சித்தியாகும். இது வேதங்களுக்கு சம்மதம காது. நிஷ்கள, நிர்மல, நிஷ்கிய, நிரஞ்ஜனமாய், உகாசம்போலப் பூர்ணமாயிருக்கும் அவ்வதிசாந்த அக்ஷரீயப் பிரஹ்மத்தில் கற்பனை பெங்கிருக்கும்? ‘உக்பத் தியில்லை, நாசமில்லை, பததனில்லை, சாதகனில்லை, முமுகூஇல்லை, முக்தனூமில்லை இதுவேபரமார்த்தம்’ எனச்சொதியும் கோவிக்கின்றது. ஸகல்வேதாந்தத்தின் சித்தா தமாய், ரகசியங்களிலதி ரஹஸ்யமான இது சிஷ்யனை என்னுனனக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டது கலீதோஷாற் ற வித்தான முமுகூவைப்பலதரம் பரீக்ஷித்து நியுத்தனை யுத்தேசிப்பாயாக.”

என்றிவ்வாறுரைத்த குருவசனத்தைக் கேட்ட சிஷ்யன் அனேகநமஸ்காரங்கள் செய்து குருவினுத்திரவுபெற்று ஆனந்தமாய்ப் போயினன். ஆசாரியரும் பிரஹ்மானந்த சமுத்திரத்தில் மூழ்கினவராய் ஜகத்தைப் பவித்திரமாக்கும் பொருட்டெங்கும் சுஞ்சரித்தனர்.

இவ்விதமாய் முமுகூகளுக்கு ஸபமாய் போதமாம் வண்ணம், குரு, சிஷ்ய ஸம்வாதமாய் ஆத்மலக்ஷணமறிவிக்கப்பட்டது. நிஷ்காம ப்ஹிதகர்மத்தால் சமஸ்தசித்த தோஷங்களமற்று சம்ச ர சுகவிரக்தராய், சாந்தசித்தராய், கருதியை நம்பின முமுகூக்களாயுள்ள உத்தமயதிகள் ஹிதமான இவ்வுத்தேசத்தை ஆதரிப்பார்களாக.

ஸம்சார கோரவனத்தில் தாபத்திரயமாகும் கடோரவெய்யிலாலுண்டான தாகதுங்கத்தால் மிகக்கிளேசமுற்றா, ஜலாசையால் மருபூமியில் ப்ரமித்து அலைந்துகூடும்

படும் ஜீவர்கள் சுகமடையும் பொருட்டு, அதிசமீபத்தி
லுள்ள அத்வயப் பிரஹ்மானந்த அமிருதசாகரத்தைத்
தெரிவிக்க ஸ்ரீமத் ஜகத்குரு சங்கரபகவத் பாதாசாரியாள
னுக்கிரகித்த சுககரமான இந்த ‘விவேக சூடாமணி’க்
கிரந்தமானது அகத்தியம் சாசுவத மோக்ஷானந்தத்தைக்
கொடுக்கும் சமசயமேயில்லை. சுபம்.

ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாத

குருவாழ்க

ஸ்ரீவிவேக சூடாமணி

சமாப்தம்.

ஓம் தத்ஸத் பிரஹ்மார்ப்பணமஸ்து
ஹரி: ஓம்.

மகாமகோபாத்தராய, ட

உ. லோ. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்

கடையாறு, சென்னை-20.

